

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ νέα

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

www.mesotopites.weebly.com • e-mail: anagenme@gmail.com
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33-172 37 ΔΑΦΝΗ • ΤΗΛ.: 210 9707417

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 250 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2018 • Κωδικός 2960 Χ+5

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Δ.Σ.

Σε λίγο καιρό γιορτάζουμε τα γενέθλια του Συλλόγου. Θυμόμαστε πώς μια γενιά μετουσίωσε σε δράση τα όνειρα της εποχής και άλλαξε τη ροή της ιστορίας του πολιτισμού στον τόπο μας. Πώς κατάφερε ο Σύλλογος να κρατήσει όλα αυτά τα χρόνια τις αξίες και το συλλογικό του ήθος και να εμπνέει όλες τις γενιές.

Σήμερα οι απαιτήσεις των καιρών είναι επίσης δύσκολες και το τοπίο γύρω μας εξαιρετικά θολό. Σ' αυτήν την συνεχόμενη κρίση ωστόσο, καταφέραμε όλοι μαζί να συνεχίσουμε τη συλλογική δράση, να είμαστε κοντά στη νέα γενιά και στα παιδιά και βοηθήσαμε ώστε ο κάθε Μεσοτοπίτης να αισθάνεται πως έχει ένα ακόμη μεγάλο σπίτι, τον Σύλλογο.

Όλα αυτά τα καταφέραμε γιατί όλοι πάνω από τον εαυτό μας βάζουμε τον Σύλλογο και την αγάπη μας προς αυτόν, ως μια δύναμη που καταφέρνει να ενώνει, να κινητοποιεί, να βρίσκει λύσεις, να ενισχύει του δεσμούς μας.

Ξεκινήσαμε από το φθινόπωρο τη λειτουργία των δημιουργικών μας τμημάτων. Το χορευτικό, η χορωδία, τα μουσικά όργανα δίνουν την ευκαιρία σε όλα τα παιδιά αθλά και τους μεγαλύτερους να μπηθούν στον κόσμο της παράδοσης και του πολιτισμού. Ξεκινάμε μια νέα εποχή στη θεατρική μας ζωή με τη λειτουργία της νέας θεατρικής ομάδας κάθε Σάββατο. Είναι σίγουρο πως ο μπαρμπα - Πάνος χαίρεται μ' αυτή την εξέλιξη κι ας είναι μακριά.

Η δράση του Συλλόγου είναι πολυεπίπεδη, συνεπής και συνεχής από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα. Δε θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε αν το κάθε Διοικητικό Συμβούλιο δεν είχε την εμπιστοσύνη, τη συμπαράσταση και τη βοήθεια των μελών και των φίλων του.

Η δύναμη του Συλλόγου είστε σεις! Το δικό σας χαμόγελο, ο καλός σας λόγος, η συμβουλή και η καλοπροαίρετη κριτική δίνουν φτερά στο συλλογικό μας όνειρο!

Και του χρόνου!

ΤΟ Δ.Σ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2019

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΕΕΣ!

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΟΝΤΟΥ

Το νέο Ημερολόγιο 2019 του Συλλόγου μας αυτές τις μέρες ετοιμάζεται και σε λίγο διάστημα θα βρίσκεται στα χέρια σας!

Ο θεματικός του άξονας είναι τα ανταμώματα των ανθρώπων, στο δρόμο, στην εξοχή, στο σπίτι, στον καφενέ... Η ζεστασιά της ανθρώπινης επαφής, που παρηγορεί και θεραπεύει την ψυχή. Το νοιάξιμο, η καλή κουβέντα, το χαμόγελο. Οι άνθρωποι, που συναντιούνται, που εργάζονται μαζί, διασκεδάζουν μαζί, δημιουργούν μαζί και ξεορκίζουν το χρόνο που περνά και τα δεινά που τους τυρανούν.

Ιστορία φτιάχνουν οι παρέες! Και αυτή ακριβώς την ιστορία καλούμαστε να ιχνηλατήσουμε στις φωτογραφίες, που γενναιόδωρα παραχώρησε ο **Φώτης Βασιλόγλου**. Τα όμορφα κείμενα που έγραψε η **Γιώτα Πλωμαρίτου** και συνοδεύουν την κάθε φωτογραφία, υπογραμμίζουν ακόμα περισσότερο την ανθρωποκεντρική της διάσταση. Τη γενική επιμέλεια του Ημερολογίου έχουν οι **Άντζελα Κοντού** και **Ελευθερία Κωσταντή**.

Για τον καλλιτεχνικό σχεδιασμό του Ημερολογίου εργάζεται, εντελώς αφιλοκερδώς, η graphic designer, **Βασιλική Λουκά Βουδούρη**, με ατέλειωτες εργατώρες και πολύ μεράκι, προσπαθώντας για το αρτιότερο αποτέλεσμα. Η συνεργασία μας άψογη και φέτος, μιας και είναι η τρίτη χρονιά που η Βασιλική μας βοηθά αναλαμβάνοντας το στήσιμο του Ημερολογίου. Το ευχαριστώ από πλευράς μας ακούγεται λίγο, μα είναι μέσα από την καρδιά μας!

Ένα μεγάλο ευχαριστώ αξίζει και στους ευγενικούς μας χορηγούς, που υποστηρίζουν με τη χορηγία τους τις δράσεις του Συλλόγου μας και την πραγματοποίηση των σκοπών του.

Σε λίγο διάστημα λοιπόν το νέο μας Ημερολόγιο 2019 θα είναι έτοιμο. Προμηθευτείτε το, ξεφυλλίστε το και αφήστε το συναίσθημα που κάθε φωτογραφία εκπέμπει, να σας παρασύρει γλυκά με τη μαγική του δύναμη!

ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΑΣ

• Κυριακή 18 Νοέμβρη
Περίπατος στην Πλάκα

Διοργάνωση Τμήμα Γυναικών
(Πληροφορίες Χριστίνα Ιωσηφέλλη τηλ. 2109763042 & Δήμητρα Τζινέλλη 2105739429)

• Σάββατο 1 Δεκέμβρη
Θεατρική παράσταση «Ο Βυσσινόκηπος»

Διοργάνωση Τμήμα Γυναικών
(Πληροφορίες Χριστίνα Ιωσηφέλλη τηλ. 6936515036 & Δήμητρα Τζινέλλη 2105739429)

• Τετάρτη 5 Δεκεμβρίου
Τσάι

Διοργάνωση Τμήμα Γυναικών
Στην αίθουσα του Συλλόγου

• Παρασκευή 7 Δεκεμβρίου στις 19.00

Γενέθλια Συλλόγου

Στην Εστία Νέας Σμύρνης
Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 1, Νέα Σμύρνη

• Κυριακή 16 Δεκεμβρίου 9.00 -13.00

Εθελοντική αιμοδοσία

Στην αίθουσα του Συλλόγου

ΤΟ Δ.Σ. ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ

Λέσβος, μια κοιλίδα πολιτισμού μες στο Αιγαίο.

Με τον τίτλο αυτό, 9 λεσβιακοί σύλλογοι οργάνωσαν στο Φάληρο την Κυριακή 23 - Σεπτεμβρίου μια εκδήλωση παρουσίασης και ανάδειξης του νησιού μας και των μοναδικών χαρακτηριστικών του, όπως αυτά τα καθορίζουν και διαμορφώνουν τη γεωφυσική, οικονομική, πολιτιστική, κοινωνική, ακόμα και γαστρονομική ταυτότητά του.

Η εκδήλωση πλαισιώθηκε από τη σύμπραξη της χορωδίας της Νέας Ιωνίας και του Πολιτιστικού Συλλόγου Αγ. Παρασκευής "Χοροταξιδευτές" με μαέστρο το **Βαγγέλη Σαραντίδη**. Συμμετείχαν τα χορευτικά τμήματα του Συλλόγου Πολιχνιατών Αθήνας και του Παγγεραγωγικού Συλλόγου της Αθήνας. Ακολούθησε γλέντι με Μυτιληνιά παραδοσιακή ορχήστρα (Βαγγέλης Σαραντίδης στο βιολί με το γιο του **Ιγνάτιο** στο λαούτο, τον **Πάνο Βέργο** στο σαντούρι και τον **Ανδρέα Παππά** στο τουμπελέκι), και κέρασμα με παραδοσιακά προϊόντα του νησιού. Ο **Νίκος Ζούρος** σε μια μεστή πληροφοριών, νοημάτων και προτάσεων ομιλία και με τη βοήθεια υπέροχων φωτογραφιών του **Δημήτρη Ταλιάνη**, προέβαλε όχι μόνο το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους Σιγρίου, όπου είναι διευθυντής, αλλά τη Λέσβο ως σύνολο θραυσμάτων που κάθε ένα τους είναι μοναδικό κι όλα μαζί δημιουργούν την ταυτότητά της.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν εκπρόσωποι της πολιτικής ηγεσίας, της τοπικής αυτοδιοίκησης, των συλλογικών φορέων κλπ καθώς και πλήθος κόσμου. Η ισχύς εν τη ενώσει είναι μια ιδέα που σε δύσκολους καιρούς βοηθά να ξεπερνιούνται οι δυσκολίες και να προχωράμε ένα βήμα μπρος. Ευχόμαστε στο μέλλον να υπάρξουν και άλλες παρόμοιες πρωτοβουλίες με σκοπό την ανάδειξη της Λέσβου και της πολιτιστικής κληρονομιάς της, αλλά και της σύγχρονης φυσιογνωμίας της.

Με εξαιρετικά ρεπορτάζ από τη δημόσια τηλεόραση και τη συμπατριώτισσά μας, καλή δημοσιογράφο, **Μυρσίνη Τζινέλλη**, παρουσιάζεται συχνά η πρόσδος της σημαντικότητας ανασκαφής και έρευνας που πραγματοποιείται στη Λέσβο, στα Ροδαφνίδια του Λισβορίου. Υπεύθυνη η καθηγήτρια **Νένα Γαλανίδου**, αρχαιολόγος, από το Παν/μιο Κρήτης, που εδώ και 7 χρόνια με την ομάδα της φέρνουν στο φως πάμπολλα ευρήματα, κυρίως λίθινα εργαλεία -χειροπελές και κοπέις- που χρονολογούνται στη Μέση Πλειστόκαινη Εποχή (780.000-125.000 χρόνια πριν από το παρόν), ίσως και παλαιότερα.

Τα ευρήματα αυτά καταδεικνύουν ότι το νησί και συγκεκριμένα ο κόλπος της Καλλιονής, που τότε ήταν μια μεγάλη λίμνη καταμεσής του παγετώνα, προσέληκε θηράματα και οι ανθρωπίδες (Homo erectus, Homo heidelbergensis ή κάποιο άλλο είδος; Παραμένει άγνωστο) επέστρεφαν συχνά και ζούσαν στις παρυφές της. Στη Λέσβο έφταναν περπατώντας κατά μήκος μιας γέφυρας ξηράς στο ανατολικό τμήμα του νησιού (στο στενό της Μυτιλήνης η απόσταση από την Ασία είναι σήμερα μικρότερη των 20 χλμ.) κατά τη διάρκεια των παγετωδών περιόδων, όταν το νερό των ωκεανών «κλειδωνόταν» στους παγετώνες και μειωνόταν η θαλάσσια στάθμη. Η Λέσβος έγινε λοιπόν πέρασμα των ανθρώπινου είδους από την Ασία στην Ευρώπη, ενώ η συνεχιζόμενη έρευνα ανοίγει ένα παράθυρο στην πανάρχαια ιστορία της κλιματικής αλλαγής.

Η ανασκαφή στο Λισβόρι Λέσβου και τα ευρήματά της έχει εξαιρετικά μεγάλη σημασία και αντίκτυπο, όχι μόνο στο νησί μας και στη χώρα μας, αλλά για τον κόσμο ολόκληρο, καθώς τα συμπεράσματα που εξάγονται αφορούν την

παγκόσμια ιστορία και πορεία του ανθρώπινου είδους. Ο Σύλλογος Μεσοποπιτών «Η Αναγέννηση» αναγνωρίζοντας την τεράστια σημασία της προσπάθειας αυτής, προγραμματίζει ενημερωτική εκδήλωση στην Αθήνα, για την οποία θα υπάρξει περαιτέρω ενημέρωση από την εφημερίδα και την ιστοσελίδα μας.

Μέσα στο μήνα Οκτώβριο έγινε η έναρξη των μαθημάτων στα δημιουργικά τμήματα του Συλλόγου και βέβαια και στο νέο μας θεατρικό τμήμα. Με κέφι, όρεξη και χαρά ξεκίνησε η νέα μας θεατρική ομάδα της οποίας οι συμμετέχοντες -όλου του ηλικιακού φάσματος- έχουν ως κοινό σημείο τη διάθεση να εξερευνήσουν νέες πτυχές του εαυτού τους, να μάθουν πώς να λειτουργούν ως σύνολο και να αφήσουν τη δημιουργικότητα και τη φαντασία τους ελεύθερες να βιώσουν νέες εμπειρίες! Το πρώτο δίσκνο η ομάδα θα λειτουργεί ως θεατρικό εργαστήριο, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η δασκάλα μας, η **Μαρίνα Δημητρίου** στο Σημείωμα σκηνοθέτη στη σελίδα 6. Αν λοιπόν, ενδιαφέρεστε, ελάτε, μη χάνετε λεπτό! Το ωραίο μας ταξίδι ξεκίνησε και το τρένο σφυρίζει!

Άντζελα Κοντού

Μνήμη Δημητρίου Τρύφ. Βασιλόγλου (1947-2018)

Ο Δημήτρης γεννήθηκε το 1945. Ήταν εγγονός του Δημητρίου Βασιλόγλου -«του μπάρμπα» ή «Μουρουδέλι»-, όπως τον έλεγαν, που είχε νερόμυλο στην Μαλλιονία και ο οποίος παντρεύτηκε την Χριστίνα Αποσώρη, αδερφή του γέρο Φώτη-«Μπούιντα» και απέκτησαν τρία παιδιά: τον Τρύφωνα, την Στέλλα και τον Μιχάλη. Ο θείο-Τρύφωνας, κάτοικος Νέας Σμύρνης, από τους παλιούς της μεσοποπιτικής μαστοράντζας παντρεύτηκε την Τριανταφυλλιά Μαλλιδέλη και απέκτησε την Χριστίνα, τον Δημήτρη και από την δεύτερη γυναίκα του την Μαρία.

Ο Δημήτρης ήταν ένας καλόκαρδος αγωνιστής της ζωής κι ένα πολύ αγαπημένο πρόσωπο στην νεοσμυρνιώτικη τοπική κοινωνία. Ήταν από τα ιδρυτικά μέλη του Συλλόγου της «Αναγέννησης» και μέλος στα πρώτα Διοικητικά Συμβούλια. Δραστήριος στο απαιτητικό ξεκίνημα, όπως όλοι, βοήθησε στην εγγραφή μελών και στην καλή λειτουργία του Συλλόγου, τότε που τα Δ.Σ. γίνονταν πρώτα στην οδό Βερανζέρου 34 και μετά στην Δάφνη, Εθνικής Αντιστάσεως 31. Κάθε χρονιά ήταν απ' τους μπροστάρηδες στην διακίνηση του Ημερολογίου μιας και συνεργαζόταν με πολλούς συγχωριανούς. Παντρεύτηκε την Σοφία Μπεμπεδέλλη με την οποία απέκτησε τον Τρύφωνα, που έφυγε νωρίς και την Φιλιώ, την άξια θυγατέρα που τους «στάθηκε» και συνεχίζει το έργο του στο φοροτεχνικό γραφείο. Της ευχόμαστε «δύναμη» μαζί με τα θερμά μας συλλυπητήρια.

As είναι ελαφρύ το χώμα της νεοσμυρνιώτικης γης που τον σκέπασε...

Φώτης Βασιλόγλου

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου «Η Αναγέννηση» εκφράζει τη θλίψη του για την απώλεια του ιδρυτικού μέλους του, Δημητρίου Τρύφ. Βασιλόγλου και τα θερμά συλλυπητήριά του στην οικογένεια του εκλιπόντος.

Το πρώτο ΔΣ της «Αναγέννησης». Ο Δημήτρης Βασιλόγλου πρώτος κάτω αριστερά.

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Μεσοποπιτών Λέσβου «Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ»

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33, ΔΑΦΝΗ, 172 34 ΑΘΗΝΑ | ΤΗΛ.: 210 9707417 FAX: 210 9762595

www.mesotopites.weebly.com | e-mail: anagenme@gmail.com

Υπεύθυνος έκδοσης: Παναγιώτα Πλωμαρίτου

Συντακτική ομάδα:

Άντζελα Κοντού, angelakontou1971@gmail.com | Άρτεμις Κωνσταντινίδου, artemis.kon@hotmail.com

Ελευθερία Κωσταντή - ekostadi@gmail.com | Άρτεμις Φιλιππίδης, artemisf@otenet.gr

Ευαγγελία Χυδεριώτου, evachid@yahoo.gr

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ: ΕΛ. Ι. ΚΑΡΤΕΡΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΝΙΚΑΙΑΣ 10, 104 34 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 210 88.26.392, FAX: 210 88.20.655, peritechnon@yahoo.gr

Η Συντακτική ομάδα δικαιούται να συντέμνει, να τροποποιεί ή να απορρίπτει κείμενα προς δημοσίευση, ολόκληρα ή μέρος αυτών, αν είναι αντίθετα προς το καταστατικό του Συλλόγου ή τον κανονισμό της εφημερίδας και εάν κρίνει ότι μπορεί να προκαλέσουν προβλήματα στις σχέσεις των μελών και στις σχέσεις με τρίτους. Όλα τα προς δημοσίευση κείμενα πρέπει να υπογράφονται από τους συντάκτες τους και θεωρείται δεδομένο ότι εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις.

Να σας συστήσω τον πατέρα μου Παναγιώτη Καρδάρ. Νομίζω ότι ήταν ένας από τους πιο ξακουστούς συνταξιούχους του Ταβαρίου. Πιστεύω ότι ακόμα υπάρχουν χωριανοί που τον θυμούνται. Αγαπούσε το Ταβάρι και το Μεσότοπο πάρα πολύ και μάλιστα ήταν ένας από τους ιδρυτές του Συλλόγου των Μεσοτοπιτών. Το ίδιο αγαπούσε και βοηθούσε όχι μόνο τους Μεσοτοπιτές, αλλά και όλο τον κόσμο.

Υπήρξε γραφικός με τα αστεία του, τις μεταμφιέσεις του, τα πειράγματά του. Προκαλούσε κέφι και γέλια. Χόρευε λεβέντικα και αυτός μας έμαθε χορό και να κολλυμπάμε στη θάλασσα, εμένα και την αδελφή μου την Ελπίδα. Ήταν δίκαιος άνθρωπος, ήρεμος, καλός σύζυγος και πατέρας, πολιτικοποιημένος στην αριστερά και καταλάβαινε ότι μόνο με τη μόρφωση τη σωστή προχωράει ο άνθρωπος. Μας σπούδασε εμένα και την αδελφή μου. Τελειώσαμε πανεπιστήμιο, παρότι εκείνα τα χρόνια του έλεγαν ότι πρέπει να μας παντρέψει.

Ήταν από τους πρώτους που εφάρμοσε το οκτάωρο στη δουλειά του, τον εκμεταλλεύτηκαν, ποτέ όμως δεν εκμεταλλεύτηκε εκείνος κανέναν. Βγήκαν πολλοί σοβατζήδες, μαστόρια, καλὰ και περιζήτητα που μαθήτευσαν κοντά του. Όλοι είχαν και έχουν να πουν ένα καλό λόγο γι' αυτόν, κάποια μικρή ιστορία, ένα περιστατικό. Ακόμα και όταν πέθανε, υπήρξαν άνθρωποι που μου είπαν «έφυγε αυτός ο καλός άνθρωπος...». Συνειδητοποίησα πόσο ωραίο είναι να σε θυμούνται οι άνθρωποι και να λένε καλὰ λόγια και μετά το θάνατό σου επί χρόνια.

Πολέμησε στην Αλβανία, στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ως ασυρματιστής και έφτασε μέχρι το Πόγραδετς. Από εκεί γύρισε με τα πόδια στην Αθήνα. Μάλιστα έλαβε γραπτή αναγνώριση από την Εθνική Αντίσταση. Σας παραθέτω το λόγο που έβγαλε στη κηδεία του ο πολιτικός μηχανικός Ηλίας Βελισσαριδής, που πρέπει να τον θυμούνται ακόμη κάποιοι χωριανοί. Επίσης τιμήθηκε με λόγο και από την οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης

Επικήδειος λόγος του πολιτικού μηχανικού Ηλία Βελισσαριδή προς τιμήν του αποθανόντος πατέρα μου, Παναγιώτη Καρδάρ (31-1-1994)

Είναι πολύ πικρό να αποχαιρετάς έναν τόσο αγαπητό φίλο και αγωνιστή, τον Παναγιώτη. Έναν άνθρωπο με σπάνια καρδιά, σαν παιδιού, με μυαλό άφθαστο, με απέραντη αγάπη για τον εργαζόμενο και το δικό του.

Πρώτος στο χορό, στο πείραγμα και στο γλέντι και πρώτος στον αγώνα και στη θυσία.

Γεννήθηκε στη Μικρά Ασία, στην Προύσα, στην οικογένεια Νικολαΐδη με πολλά παιδιά και πατέρα επιστρατευμένο.

Από μικρός μπήκε στη δουλειά όπου και υιοθετήθηκε από τον Καρδάρ που τον πήρε στη Μυτιλήνη, στο Μεσότοπο, όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια με μεγάλη αγάπη στη θάλασσα.

Πολύ νέος, 13 ετών, ήρθε στην Αθήνα για να μάθει την τέχνη του αμμοκομιαστή. Γρήγορα εξελίχτηκε σε καλό τεχνίτη, χάρη στην εξυπνάδα και την τόλμη του. Στη Μεταξική Δικτατορία πέρασε δύσκολες μέρες με την ανεργία και τη στέρηση.

Πήρε μέρος στον ελληνοαλβανικό πόλεμο με τις κακουχίες και έφτασε μέχρι το Μπόγραδετς.

Στην Κατοχή πήρε μέρος με αυταπάρηση στην εθνική αντίσταση.

Ευτύχησε στο γάμο του με την άξια σύντροφο της ζωής του και παρ' όλης τις σκληρές δοκιμασίες έκαναν μία υποδειγματική οικογένεια με τις δύο κόρες τους.

Αγωνίστηκε πολύ σκληρά, σε δύσκολες συνθήκες και χάρη στην εργατικότητα του, την πείρα και την τόλμη του αποκατέστησε την οικογένειά του και τις δύο άξιες κόρες του, αφού σπούδασαν και γι' αυτές ήταν πάντα δικαιολογημένα πολύ υπερήφανος.

Επαγγελματικά ασχολήθηκε με δύσκολες δουλειές και μεγάλες και τις τελείωσε παλιکاریσια.

Οικοδομή στη Φιλοθέη. Από αριστερά Παναγιώτης Γώγος (από Άγρα), Ηλίας Βελισσαριδής, Παναγιώτης Καρδάρ, Δημήτρης Νοικοκύρης.

Ποτέ δεν δελεάστηκε από χρήμα γιατί πίστευε στον άνθρωπο. Υπερασπίστηκε πάντα το δίκαιο του εργαζόμενου και πάντα ήταν μπροστά στους αγώνες. Η μεγάλη του αγάπη ήταν ο τόπος των παιδικών του παιχνιδιών, η θάλασσα και οι άνθρωποι στη Μυτιλήνη και μόλις πήρε τη σύνταξή του εκεί περνούσε το μισό χρόνο, πάντα κάτι φτιάχνοντας στο Μεσότοπο. Ήταν η ψυχή της χαράς των ανθρώπων στις συγκεντρώσεις και στις γιορτές.

Φωτογραφία από το στρατό. Ο μπαμπάς μου εικονίζεται στα δεξιά.

Εδώ και δύο χρόνια άρχισε να έχει ενοχλήσεις στην υγεία του που τις πάλησε με θάρρος ώσπου τελικά έγιναν βασιανιστικές, παρά τις συνεχείς ιατρικές εξετάσεις και τον τελείωσαν.

Ο Ποιητής της Ρωμιοσύνης Γιάννης Ρίτσος ήλει σοφά, μιλώντας για τους οικοδόμους

«Ο Άγιος Οικοδόμος»

... τέτοιος ήταν ο Παναγιώτης Καρδάρ.

Ο Παναγιώτης θα ζει για πάντα χαραγμένος και αξέχαστος στις καρδιές και στο μυαλό όσων τον γνώρισαν, σαν το παλικάρι της χαράς και του αγώνα και θα μιλάει για ένα καινούριο καλύτερο κόσμο της δουλειάς, της ειρήνης και του αγώνα που θα έρθει και που γι' αυτόν δούλεψε.

Θυμάμαι μία χρονιά που ήρθε ο μπαμπάς μου καλοκαίρι στο Μεσότοπο -κάνανε διακοπές η μαμά μου, εγώ και η Ελπίδα- κρατώντας μία μεγάλη όμορφη εικόνα του Χριστού, της Παναγίας και με άλλες θρησκευτικές παραστάσεις, στολισμένη με ασπρόσκονη και με χρυσή κορνίζα. Όλοι διερωτηθήκαμε πού βρήκε την εικόνα και γιατί την κουβαλούσε μαζί του. Μας απάντησε ότι του έτυχε σε κλήρο μέσα στο καράβι. Εγώ σαν μικρή που ήμουν τότε, σκέφτηκα ότι παρ' ότι δε νήστευε και πήγαινε στην εκκλησία πού και πού, ο Θεός βοήθησε μέσα σε τόσο κόσμο (καλοκαίρι στο καράβι) να του τύχει η εικόνα.

Άλλοτε πάλι του έτυχαν από λοταρία τρεις τενεκέδες λάδι. Κράτησε τον έναν για την οικογένειά του και τους άλλους δύο τους χάρισε σε κάποιους Μυτιληνιούς, που γνώριζε ότι είχαν οικογένεια και ήταν άνεργοι.

Λάτρευε το Μεσότοπο και το Ταβάρι, αν και είχε γεννηθεί στην Προύσα της Μικράς Ασίας. Οι γονείς του ονομάζονταν Παντελής και Ευγενία (η γιαγιά μου) και απ' ό,τι θυμόταν, είχαν την πέρασή τους και πολύ καλὰ. Ζούσε με τους γονείς του, τα έξι αδέρφια και τη γιαγιά τους. Ο πατέρας του Παντελής Νικολαΐδης, ήτανε βιοτέχνης και έφτιαχνε παπούτσια. Όσο καιρό ο παππούς μου επιστρατεύτηκε στον πόλεμο, πορεύονταν οικονομικά με το απόθεμα των παπουτσιών. Έδιναν παπούτσια, έπαιρναν τρόφιμα. Απ' ό,τι μας έλεγε, το σπίτι τους ήταν διώροφο, με κήπο κοντά στη Μητρόπολη της Προύσας. Θυμόταν ότι στην αυλή υπήρχαν κεφαλές λιονταριών που από το στόμα τους έτρεχε νερό για τον κήπο. Το σπίτι είχε μία μεγάλη αίθουσα που η οικογένεια τη διέθετε για κοινωνικές εκδηλώσεις. Στο πρώτο τόμο του Πάνου Κοντέλη «Ο κόσμος ο μικρός» διηγείται την υιοθεσία του από το Βαγγέλη Καρδάρ.

Το 1920 βρισκόμουν στην πατρίδα όπου είχα γεννηθεί (Προύσα). Όταν ήρθε ο ελληνικός στρατός στην Προύσα τα πάντα είχαν ρημάξει από τροφές και πρώτες ανάγκες για να ζήσει ο άνθρωπος. Τον πατέρα μου τον πήραν οι Τούρκοι και πολεμούσε τον ελληνικό στρατό. Για φαντάσου πώς περιπλέκεται η υπόθεση. Το 1919 τραυματίζεται ο πατέρας μου. Τού 'δωσαν άδεια. Δίχως νοσοκομειακή περίθαλψη απ' τις κρατικές υπηρεσίες των Τούρκων. Τον είχαμε στο σπίτι. Γιατρούς, φάρμακα εμείς τα ξοδεύαμε. Το 1919 κυκλοφόρησε μια γρίπη. Λίγο να ήσουν εξαντλημένος, δε γλιτώνες. Χιλιάδες άνθρωποι πέθαιναν. Μέσα σ' αυτούς πέθανε και ο πατέρας μου. Μείναμε έξι αδέρφια ορφανά, η μητέρα μου και η γιαγιά μου. Μαύρη αγορά δυστυχία, πείνα, φτώχεια.

Συνεχίζεται στη σελίδα 5

ΕΚΔΡΟΜΗ

Ο πολιτιστικός σύλλογος Μεσοτόπου «Ο Μεσοτόπος» πραγματοποίησε την καθιερωμένη τετραήμερη εκδρομή του Οκτωβρίου.

Η πρώτη μέρα περιείχε επίσκεψη-προσκύνημα στα Μετέωρα, φαγητό και μετά αναχώρηση για το ξενοδοχείο στην Αριδαία.

Την επόμενη μέρα μετά το πρωινό, αναχώρηση για προσκύνημα στην Παναγία τη Σουμελά, επίσκεψη στο τουριστικό περίπτερο «ΕΛΙΑ» στη Βέροια και φαγητό στο πάρκο του Αγίου Νικολάου στη Νάουσα.

Την τρίτη ημέρα, ελεύθερος χρόνος για τις ιαματικές πηγές στα Λουτρά Πόζαρ, στη συνέχεια επίσκεψη στον υδροβιότοπο στην περιοχή Άγρα και φαγητό, έπειτα αναχώρηση για τους καταρράκτες στην Έδεσσα και επιστροφή στο ξενοδοχείο.

Τέταρτη μέρα αναχώρηση από το ξενοδοχείο για Βεργίνα, επίσκεψη στον αρχαιολογικό τάφο του Βασιλιά Φιλίππου και επιστροφή στο καράβι. Εδώ, η εκδρομή φτάνει στο τέλος της, με ποικίλες εμπειρίες και δίνουμε ραντεβού για του χρόνου.

Ευχαριστούμε πολύ όλους όσους συμμετείχαν στην εκδρομή αυτή, που μας εμπιστεύονται κάθε φορά και μας στηρίζουν.

ΤΑ «ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ» ΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

Καιρός φέρνει τα λάχανα, καιρός τα... μερομήνια, θα λέγαμε, παραφράζοντας την παροιμιακή έκφραση του σοφού λαού. Ήρθε και φέτος ο Αύγουστος και οι «τοπικοί μετεωρολόγοι» (που τα τελευταία χρόνια έχουν πολλούς οπαδούς!!) στήθηκαν και παρατηρούσαν ώρες ατέλειωτες τα σημάδια του ουρανού. Ο καθένας εξήγαγε τα δικά του συμπεράσματα, αλλά εμείς σας παρουσιάζουμε, όπως άλλωστε έγινε και την περασμένη χρονιά, τις προβλέψεις του φίλιτατου **Λουκά Βακάλη**.

(Παραλείψαμε τον Αύγουστο και Σεπτέμβριο, αφού παρήλθαν και για οικονομία χώρου)

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Το πρώτο 15ήμερο ξεκινάει με καλοκαιρία. Μετά τις 18/10 έχουμε τις πρώτες βροχές. Από τις 20 και μετά οι βροχές εντείνονται και διαρκούν μέχρι το τέλος του μήνα.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Όλος ο Νοέμβριος προβλέπεται βροχερός.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ο Δεκέμβριος ξεκινάει με καλοκαιρία που διαρκεί μέχρι τις 16/12. Από τις 16 έως τις 18, προβλέπονται κάποιες βροχούλες και βόρειοι άνεμοι. Μετά τις 21/12 ασθενείς βροχές με μπουρίνια. Οι καιροί θα παλεύουν έτσι μέχρι το τέλος του μήνα. Μετά τα Χριστούγεννα οι άνεμοι θα είναι βόρειοι, ασθενείς.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ίδιος καιρός με τις τελευταίες μέρες του Δεκέμβρη. Έτσι θα συνεχιστεί μέχρι το τέλος του μήνα.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Την πρώτη εβδομάδα και μέχρι τα μέσα του μήνα θα έχουμε βροχές, και ΒΑ ισχυρούς ανέμους. Από τις 15 έως τις 20 Φεβρουαρίου έρχονται ασθενείς βροχές. Από τις 20 και μέχρι το τέλος του μήνα, καλοκαιρία.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Όλος ο Μάρτιος έχει μπουρίνια, βροχές και ισχυρούς ανέμους.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Καλοκαιρία μέχρι τις 20/4. Έπειτα πιθανές βροχούλες, μέχρι το τέλος.

ΜΑΙΟΣ

Ίδιος καιρός με τις τελευταίες μέρες του Απριλίου. Αργότερα και μέχρι τέλους του μήνα, μπουρίνια.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Αρχικά έντονα μπουρίνια. Έπειτα και μέχρι τις 20/6, άστατος καιρός. Μετά τις 20/6 μικρή βελτίωση.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Καλοκαιρία.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ & ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΥ ΜΕΣΟΤΟΠΟΥ

Σύνθεση διοικητικού συμβουλίου.

Ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Μεσοτόπου, πραγματοποίησε γενική συνέλευση και εκλογές για την ανάδειξη νέου διοικητικού συμβουλίου την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2018. Η σύνθεση του νέου διοικητικού συμβουλίου αποτελείται από τα εξής άτομα:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΙΡΗΝΗ ΚΟΥΡΛΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ΑΜΑΛΙΑ ΣΚΟΜΒΟΥΛΗ

ΤΑΜΙΑΣ: ΕΥΤΥΧΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

ΜΕΛΗ: ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΡΔΑΡΑ

ΜΑΡΙΑ ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΑΛΒΑΝΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΟΥΒΟΥΛΟΥΔΑ

ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΡΤΣΟΥ

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΜΕ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Από 1η έως 13 του Οκτώβρη βόρειοι άνεμοι. Από τις 8 του μήνα αρχίζουν οι φθινοπωρινές βροχές που συνεχίζουν μέχρι τις 23, εναλλασσόμενες με νότιους ανέμους. Στη συνέχεια αραιές νεφώσεις.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ο μήνας ξεκινάει με καλοκαιρία, η οποία θα κρατήσει μέχρι τις 13/11. Από τις 14 και έως τις 19, λίγες νεφώσεις με ελάχιστες πιθανότητες για βροχή. Μέχρι τις 28/11 καλοκαιρία με νότιους ανέμους. Μετά τις 28, άνεμοι βόρειοι ασθενείς έως μέτριοι.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ο τελευταίος μήνας του χρόνου δίνει λίγες βροχές μεταξύ 8 και 10/12. Από τις 14 έως τις 29/12, θα επικρατήσουν νοτιάδες και καλοκαιρία, που θα κρατήσουν μέχρι την Πρωτοχρονιά.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ο αϊθριος καιρός καλά κρατεί μέχρι τις 10 του μήνα. Από τις 10 έως τις 13 ασθενείς βροχές. Στη συνέχεια καλοκαιρία.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Αϊθριος καιρός από τις 13 έως τις 28 του Φλεβάρη, νοτιάδες με αϊθριο καιρό.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Από την 1η έως τις 13 Μαρτίου πιθανές βροχές, χαμηλής έντασης. Από τις 13 έως τις 18 Μαρτίου θα έχουμε μπουρίνια. Άνεμοι ΒΔ έως τις 28/3. Μετά έρχονται ισχυροί βόρειοι άνεμοι.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Συνεχίζουν οι ισχυροί βόρειοι άνεμοι με ασθενείς βροχές μέχρι τις 9/4. Από τις 9 και μέχρι τις 13/4 καλοκαιρία. Από 14 και έως το τέλος του μήνα αϊθριος καιρός με μεταβλητούς ανέμους.

ΜΑΙΟΣ

Στις 4 Μαΐου αρχίζει άστατος καιρός, με ΒΑ ανέμους, βροχές και πιθανό χαλάζι, μέχρι το τέλος του μήνα.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ισχυροί ΒΔ άνεμοι όλο το μήνα.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Καλοκαιρία.

Καλή ανάγνωση λοιπόν κι ως μην είμαστε αυστηροί κριτές, αν δεν υπάρχει απόλυτη επαλήθευση!!!

ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΗΠΙΟ ΧΕΙΜΩΝΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!!!

ΚΑΛΦΑ ΙΩΑΝΝΑ

ΚΑΤΙ ΣΤΑΕΙ

Δευτέρα με Σάββατο η μονοτονία δεν σπάει. Σπάνε νεύρα, σπάνε αντικείμενα, αλλιά η ρουτίνα στέκει αγέρωχη, περήφανη που τα καταφέρνει να μείνει όρθια. Σκούτερ, κράνος, εθνική. Καθημερινός πόλεμος μεταξύ οδηγών, δίτροχα και τετράτροχα. Μου έρχεται να κλωτσώσω με δύναμη τις ρόδες όσων μας αγνοούν. Να τις σπάσω...

Υπολογιστής, γραφείο, πώληση. Πόσες φορές έχω ζητήσει αναβάθμιση... Όχι δική μου, αλλιά του υπολογιστή. Έτοιμα όλα. Οθόνη αναμμένη, ποντίκι «ταϊσμένο», πλήκτρα προετοιμασμένα για χορό στον ρυθμό του πάνω κάτω, πάνω κάτω.

Ο πελάτης περιμένει, εγώ παίρνω το ευγενικό ύφος, η παραγγελία όμως κολλάει στα μέση. Μαυρίζει η οθόνη. Χάνεται η παραγγελία. Μια μέρα θα τη σπάσω. Εκτυπωτής, γραφείο, συνοδευτικό παραγγελίας.

Έχει τύχει ταυτόχρονα να μιλήσω με δύο πελάτες. Να βγάλω δύο παραγγελίες από τον ίδιο αλλιά κι από διαφορετικό υπολογιστή. Να δίνω ρέστα, να βγάλω παραγγελία μιλώντας με πελάτη, να καθημερίζω τον κύριο Παναγιώτη –πελάτη λιανικής– που περιμένει να εξυπηρετηθεί και να απαντάω –σωστά και άμεσα– σε συνάδελφο που έχει φορτώσει και φεύγει.

Τα καταφέρνω... αλλιά μην μου ζητάς ταυτόχρονα, συνάδελφε στην αποθήκη, να σου βγάλω και συνοδευτικό παραγγελίας. Αυτό μπορεί να περιμένει. Θέλω μια μέρα να σηκώσω την τέντα που χωρίζει αποθήκη και γραφείο και να τη σπάσω –να σε βάλω για μια στιγμή στην καρέκλα μου.

Να δω αν θα αντέξεις. Μετά εσύ θα μου πεις ότι η δουλειά στην αποθήκη είναι επίσης δύσκολη... Δεν είπα ποτέ κάτι διαφορετικό.

Κι ενώ θέλω πολλή να σπάσω, έρχεται ο άλλος που μπορεί να κάνει ό,τι θέλει εκεί μέσα –άρα και να σπάσει. Κάτι πήγε στραβά στη δουλειά, στο σπίτι, στα προσωπικά

του; Ποιος ξέρει; Ακούς ένα κρακ... σήμερα είχε σειρά ένας εκτυπωτής...

Τελειώνει η μέρα κι έχεις στο μυαλό σου κάτι σπασμένο. Οι προσπάθειες να το κολλήσεις δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Περπατάς, τα αμάξια δίπλα σου τρέχουν. Όπως έτρεχε κι ο ήχος του αντικείμενου που έσπασε πίσω από την πλάτη σου. Κλείνεις τα μάτια και φωτογραφίζεις την κίνηση των αυτοκινήτων πίσω από μια μπάρα σιδερένια.

Φωτογραφίζεις ό,τι ακούς. Κάνεις ένα βήμα. Φωτογραφίζεις ξανά. Δεν βλέπεις τι. Λες θα γυρίσω σπίτι και, χαλαρή, θα τις ενώσω. Θα τις κολλήσω.

Επιλέγεις. Ζουμάρεις, γιατί κάτι σου φάνηκε παράλογο. Ένα κεφαλάκι ανάμεσα στα αμάξια. Περνάς στην επόμενη. Τη βλέπεις θολή. Περνάς στην τελευταία. Εύχεται να ήταν κι αυτή θολή. Όμως είναι αληθινή και συνέβη σήμερα. Σήμερα έσπασε κάτι χειρότερο από ένα αντικείμενο πίσω από την πλάτη σου, μια ψυχική αθώα έσπασε μπροστά στα μάτια σου. Σπάει καθημερινά. Που αμφιβάλλω αν ποτέ θα κολλήσει...

Κράνος, σκούτερ, εθνική.

Πιο χαλαρά. Θα πάω πέντε λεπτά πιο αργά στη δουλειά.

Υπολογιστής, γραφείο, παραγγελία. Θα ζητήσω να την επαναλάβουν... Λάθη συμβαίνουν και μέχρι να ξεμπλοκάρει το σύστημα, όλο και κάτι θα βρω να του πουλήσω... Εκτυπωτής, αποθήκη, συνοδευτικό «as».

Υπομονή...

Τέλος το μεροκάματο και για σήμερα. Περνάς από το θολό σημείο. Για μια ακόμα μέρα το αγοράκι βγάζει το μεροκάματο των δικών του ζητιανεύοντας. Χωρίς να ξέρει τη λέξη «μεροκάματο» ούτε καν στη μητρική του γλώσσα. Κρατάω στα χέρια μου μια σοκολάτα. Τη σπάω στη μέση και του προσφέρω τη μισή. Μ' αρέσει να ακούω σοκολάτα να σπάει.

Μ' αρέσει να βλέπω το χαμόγελο του νέου μου φίλου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΥΔΕΡΙΩΤΟΥ

Η ΛΑΙΔΗ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ (ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ)

Στα δεκατρία επαρχιωτάκι πρωτοφερμένο στην Αθήνα. Σημείο αναφοράς ακόμη, η παραλία της Αρβανιάς, το Παλαμίδι και το Μπούρζι. Αλλιά και η βιβλιοθήκη του Παλαμίδι που αγκάλιασε με τη μία τα πρώτα της όνειρα. Ποιος τόπος ιερός θα έπαιρνε τώρα τη θέση της;

Τι να της πούνε οι πολυκατοικίες και οι φτωχοί σηματοδοτές; Ποιος Σταμάτης και ποιος Γρηγόρης μπορούσε να πάρει μακριά τους φόβους της για το συναπάντημα με το άγνωστο –αλλιά και επικίνδυνο!– όπως επέμεναν να της τριβελλίζουν τ' αυτιά οι γονείς της;

Στην πρώτη βόλτα στο κέντρο, υπήρχε η γονική δέσμευση, να ξεναγηθεί στα βιβλιοπωλεία. Πίσω από το τζάμι του ηλεκτρικού –άλλο πρωτόγνωρο τέρας κι αυτό– παρασυρμένη από ιμπρεσιονιστικές εικόνες, φευγαλέες και σκοτεινές που έτρεχαν αντίθετα, σκεφτόταν το πρώτο συναπάντημα. Και η μυρωδιά βιβλίου, χυμένη ίσως από παντού, πατάκια, ράφια, προθήκες, την παρέσυρε σε συναρπαστικά ταξίδια.

Αλλιά η «συνάντηση» έμελλε να γίνει αλλιά. Σαν όλα τ' αναπάντητα.

Καταμεσής στο σταθμό, ανήλιαγο και βρώμικο, στημένο ένα υπαίθριο βιβλιοπωλείο! Τι βιβλιοπωλείο δηλαδή, ένας πάγκος κάτω από ένα προχειροφτιαγμένο κιόσκι! Πολύχρωμος και προκλητικός σαν καρναβάλι. «Μπαμπά!» έκανε, τείνοντας το δάχτυλο. Και ω του θαύματος, ως και η μαμά της, πρακτική στο πνεύμα, συμφώνησε. «Ας δούμε και εδώ! Ίσως τα έχουν φτηνά».

Συνέχεια από το Ο πατέρας μου, Παναγιώτης Καρδαράς

Ήταν μαγειρεία του ελληνικού συντάγματος περίπου 500 μέτρα από το σπίτι μας.

Πηγαίναμε πολλά παιδιά και ζητούσαμε λίγο φαγητό από το περίσσειμά τους.

Μια μέρα, ένας στρατιώτης που ήτανε χασάπης με ρωτά πώς με λένε.

- Παναγιώτη Νικολαΐδη, του λέω.

Με ρωτά αν έχω αδέρφια και του λέω το ιστορικό της οικογένειάς μου. Και μου δίνει το φαγητό του όλο, μια κουραμάνα και περίπου πέντε οκάδες κρέας, λάδι, βούτυρο, πατάτες και ρύζι. Τα θυμάμαι σα να είναι σήμερα. Κράτησε πολύ καιρό αυτό, τότε πολύ, τότε λίγο.

Μια μέρα μου λέει:

- Θέλεις να έρθεις μαζί μου να σε πάω σ' ένα νησί που λέγεται Μυτιλήνη;

- Εγώ, σαν πεινασμένος, του λέω «έρχομαι».

- Εάν θέλει η μητέρα σου να σε δώσει, θα σε κάνω παιδί μου.

Δεν το είπα της μητέρας μου. Εκείνος με ξαναρώτησε. Τέλος το είπα.

- Ο φαντάρος θέλει να με πάρει. Θέλω να πάω μαζί του.

- Πες στο φαντάρο να 'ρθει να τον γνωρίσω, λέει η μητέρα μου.

Ο φαντάρος εκείνος ήταν ο Μεσοτοπίτης Βαγγέλης Καρδαράς.

Την επόμενη μέρα ήρθε μαζί με άλλους δύο φαντάρους. Τον Κόκο το Γαβρήλο και τον Μανώλη της Αχιλλέφενας ή Καμφλάκη (παρτσούκλι) ή Μαλιτίς.

Η μητέρα παρακάλεσε και πήγαν στη Μητρόπολη. Η Μητρόπολη ζήτησε πληροφορίες για το Βαγγέλη Καρδαρά και τους μάρτυρες από τον πρόεδρο της κοινότητας του Μεσοτόπου. Δώσανε καλές πληροφορίες. Τότε ρωτάει τη μητέρα μου ο γραμματέας της Μητρόπολης.

- Το δίνεις το παιδί, να κάνουμε χαρτιά;

Η μητέρα μου δίσταζε. Της λέει ο γραμματέας:

- Προκειμένου να πεθάνει το παιδί, δώσ' το. Καλό θα του κάνεις.

Και γίνεται η γνώμη της μάνας ύστερα από πέντε μέρες και έγινε οικογενειακό συμβούλιο και πήγαμε πάλι στη Μητρόπολη και έγιναν τα χαρτιά και λέει στον Καρδαρά, τον ορκίζει ότι θα με προστατεύσει και του λέει η Μητρόπολη:

- Όταν θα πας στη Μυτιλήνη να κάνεις συμβολαιογραφική πράξη σε ελληνικό έδαφος για να μπορεί πεθαίνοντας να κληρονομήσει.

Αυτό δεν έγινε.

Ο στρατός έφυγε από την Προύσα και εγώ ακολούθησα τον θετό πατέρα μου. Το κράτος τότε δίνει την κλήση του 1915 να απολυθεί. Γυρίσαμε πάλι στην Προύσα. Στη διαδρομή το σκάω και πάω σπίτι μου για να πάω στη μάνα μου και σ' αδέρφια μου. Τρέχει και με προλαβαίνει περίπου διακόσια μέτρα από το σπίτι και με παίρνει.

- Άλλη μέρα θα 'ρθουμε να τους δεις.

Δεν ξαναείδα τους δικούς μου.

Φτάσαμε στο Μεσότοπο. Ο θετός πατέρας μου ήταν αρραβωνιασμένος με την Παναγιώτα το γένος Κουρλή. Της λέει εκείνος:

- Αυτό είναι το παιδί που σου έγραψα. Σου αρέσει; Εσένα σε αποχωρίζομαι αλλιά το παιδί όχι.

Με αγκάλιασε εκείνη και του είπε:

- Βαγγέλη θα το έχω σα δικό μου παιδί.

Και πράγματι μέχρι που πέθανε μ' αγαπούσε.

Σε λίγο καιρό παντρεύτηκαν. Ήμουν σχεδόν οχτώμισι χρονών. Πέρασανε τρεις μήνες και το κράτος τους επιστρατεύει πάλι και μένω εγώ με τη θετή μητέρα μου. Ο θετός μου πατέρας Βαγγέλης Καρδαράς δεν ξαναγύρισε, χάθηκε στη Μικρά Ασία.

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος...

Πολλοί νομίζουν ότι το «θέατρο» είναι να βρεθούν κάποιοι που μπορούν να μάθουν τα λόγια ενός έργου και να παίξουν ένα ρόλο. Ναι. Αυτό είναι ένα σημαντικό μέρος της θεατρικής παράστασης, γιατί οι «ηθοποιοί» είναι αυτοί που βλέπει ο κόσμος. Είναι όμως μόνο αυτοί; Όχι! Αυτοί είναι οι «εμφανείς εργάτες». Οι ορατοί. Πίσω όμως από τη σκηνή, δουλεύει ένας ολόκληρος κόσμος. Είναι οι «αφανείς εργάτες» του παρασκηνίου.

Ο σκηνοθέτης, που έχει και την ευθύνη όλης της παράστασης, και γύρω απ' αυτόν, ένας ολόκληρος κόσμος, δεκάδες ειδικότητες, που ένας απ' αυτούς να λείψει, η παράσταση έχει πρόβλημα.

Είναι ο σκηνογράφος, που θα σχεδιάσει τα σκηνικά των πράξεων, παράλληλα με τις ενδυμασίες.

Είναι οι εκτελεστές των σκηνικών, που θα τα κατασκευάσουν.

Είναι οι τεχνικοί σκηνής, οι οποίοι θα στήσουν το σκηνικό στη σκηνή και θα περιμένουν στα διαλείμματα με τα εργαλεία στα χέρια, να μπουν για τις αλλαγές σκηνικών.

Είναι οι φροντιστές, οι οποίοι διαβάζουν το σενάριο και εξασφαλίζουν όλα τα υλικά και τα αντικείμενα κάθε σκηνής.

Είναι ο μακιγιέρ, που «φτιάχνει» κάθε ηθοποιό σύμφωνα με το σενάριο, για κάθε σκηνή.

Είναι οι μοδίστρες, που φροντίζουν, σε συνεργασία με τον σκηνογράφο, να ράψουν όσες ενδυμασίες δεν βρίσκονται στο εμπόριο.

Είναι, τέλος, το μεγάλο πλήθος των βοηθών - εργατών, για όλες τις δουλειές, μία από τις οποίες είναι και το κουβάλημα των σκηνικών από τον χώρο κατασκευής, στη σκηνή του θεάτρου.

Και μαζί με τα σκηνικά και όλο το υλικό που θα χρειαστεί η παράσταση. Και μετά το τέλος και τα χειροκροτήματα, όλος αυτός ο κόσμος να ξεστήσει τα σκηνικά, να τα φορτώσει, και να τα μεταφέρει στον Σύλλογο για προσωρινή αποθήκευση.

Στις δικές μας παραστάσεις, πολλοί από τους τεχνίτες και τους βοηθούς, ήταν και ηθοποιοί του έργου.

Κι όλα αυτά με κέφι, με τραγούδι, με αστεία... και το σπουδαιότερο, όλη η δουλειά, προσφορά εργασίας, για τον Σύλλογο και το χωριό μας.

Παράλληλα με όλα αυτά όμως, σε όλες τις παραστάσεις έχουμε και τα ευτράπελα ή τα σοβαρά περιστατικά, που δεν τα περιμένουμε.

Τα «**ΠΑΝΤΡΟΥΛΟΥΓΗΜΑΤΑ**» (1980) ήταν το πρώτο θεατρικό μας και όλοι μαθαίναμε. Κατά την προετοιμασία, ένας σπουδαίος άνθρωπος, ο **Μιχάλης Καρδαράς**, έπαθε γαστρορραγία ζωγραφίζοντας το μεγάλο πανό του χωριού και αποχώρησε αναγκαστικά. Η παράσταση του αφιερώθηκε και ήταν το «βάπτισμα του πυρός» για όλους.

Στα «**ΜΠΙΣΜΠΙΛΙΑ**» (1983) είμαστε όλοι πιο έτοιμοι.

Σε μια σκηνή του έργου ακούγονται τουφεκίες από μακριά. Ο μπαρμπα **Πάνος Κοντέλλης**, πήγε σε ειδικό στούντιο και έγραψε σε κασέτα αθηναϊκές τουφεκίες. Έλα που εκείνη την εποχή, οι κασέτες ήταν ακριβούτσικες. Έτυχε τότε να γίνεται μια συναυλία με την **Μαρία Φαραντούρη** και τον Τούρκο μουσικό **Λιβανελί**. Τη συναυλία θα μετέδιδε και το ραδιόφωνο. Ο μπαρμπα Πάνος, έχοντας ολόκληρη σχεδόν κασέτα άγραφη, μετά τις τουφεκίες, έγραψε τη συναυλία.

Και το «κακό» έγινε στην απογευματική παράσταση. Κάποιος έβαλε και άκουσε τις τουφεκίες, ξεχνώντας να γυρίσει πίσω την κασέτα.

Έρχεται η ώρα της σκηνής, πατάει το κουμπί ο μπαρμπα Πάνος και γεμίζει η αίθουσα με τη φωνή της **Φαραντούρη**!!! Το αστείο είναι ότι οι ηθοποιοί, ακολούθησαν τον ρόλο τους και άρχισαν να φωνάζουν: «τ'φιτσές - τ'φιτσές»!!!

*«Κι ενώ ετοιμαζότανε
τις τουφεκίες να σουρεί
πατά η δόλιους του κουμπί
τσι βγαίν(ι) η Φαραντούρη»*

Έγραψε στην, καθιερωμένη από τότε, ρίμα του ο **Δημήτρης Νοικοκύρης (Σαμαράς)**.

Στον «**ΑΓΡΙΑΓΚΑΘΟΥ**» (1987), είναι μια σκηνή που, ο **Αρτέμης (Γρηγόρης Πιπίνης)**, θέλει να μεθύσει τον φοιτητή **Αλέκο (Μάριος Κοντέλλης)**, ώστε να τον «ψαρέψει» τι συμβαίνει με την αδελφή του.

Σημείωμα σκηνοθέτη

ΓΡΑΦΕΙ Η ΜΑΡΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
(Θεατρολόγος - Σκηνοθέτης)

Η θεατρική ομάδα του Συλλόγου Μεσοτοπιτών, η Αναγέννηση, ξεκινάει. Στόχος μου είναι να νιώσουν στο έπακρο τα μέλη της τη δύναμη που κρύβουν οι δύο αυτές λέξεις. Θέατρο και ομάδα! Και οι δύο έννοιες πανάρχαιες, και οι δύο συνυφασμένες με τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του.

Αρχικά λοιπόν, θα επιδιώξουμε να γίνουμε ομάδα. Το 1ο δίμηνο θα δουλέψουμε ως εργαστήρι με παιχνίδια γνωριμίας, βιωματικές ασκήσεις και μικρά θεατρικά δράματα. Στη συνέχεια θα προβούμε σε εύρεση κειμένου, το οποίο και θα κάνουμε θεατρική παράσταση ακολουθώντας τα γνωστά βήματα: ανάγνωση, διανομή ρόλων, κατανομή εργασιών, πρόβες. Όπου μας δίνεται η ευκαιρία, θα υπάρχουν και οι απαραίτητες θεωρητικές αναφορές. Από μέρους μου, σκηνοθετικά θα υπάρχει ο απώτερος αντικειμενικός σκοπός. Ο προορισμός δηλαδή. Το ταξίδι, σας προσκαλώ να το κάνουμε παρέα!

Σε αυτό το ταξίδι δεν είναι απαραίτητη η σχετική εμπειρία ή το υποκριτικό ταλέντο. Από τον καθένα από εσάς το μόνο που ζητάω είναι εμπιστοσύνη, επιθυμία συμμετοχής και συνέπεια.

Καλή αντάμωση!

ΟΙ «ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΡΓΑΤΕΣ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στην απογευματινή παράσταση, όλα καλά. Στην βραδινή, οι φροντιστές μας, ο **Βαγγέλης Βακλατζής** και ο αείμνηστος **Στρατής Χυδεριώτης**, για γούστο, μέσα στο καραφάκι, αντί για νερό που χρησιμοποιείται στις παραστάσεις, βάλαν αληθινό χωριανό ρακί!

Κατεβάζουμε με τον Γρηγόρη, μονορούφι το ποτηράκι και δακρύσαν τα μάτια μας... Λέει ο Γρηγόρης σιγά-σιγά «Οι κιαρατάδισ, αληθινό μας βάλαν!!!»

Στους «**ΞΙΓ(Ι)ΤΙΜΕΝΟΥΣ**» (1994) στη δεύτερη πράξη, χάσαμε τον μπαρμπα Πάνο!!! Τι έγινε; Στις πρόβες, που γινόταν στον Σύλλογο, με τα σκηνικά στημένα, πήγαινε και κρυβόταν μέσα στη «Χριά» (καμινέ) της αυλής κι από εκεί παρακολουθούσε την παράσταση και έδινε οδηγίες, μιας και μπαινόβγαινε από το πίσω μέρος.

Όταν στήσαμε το σκηνικό στο θέατρο «**ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ**», κανείς δεν πρόσεξε ότι πίσω απ' τη «Χριά» ήταν ο τοίχος του θεάτρου. Μπαίνει μέσα, από την πόρτα, πριν την παράσταση, και είχε σκοπό, μόλις περάσει το δύσκολο σημείο, να βγει από πίσω. Πάει να βγει, ντουβάρη! Τώρα; Ευτυχώς τον είδα από μακριά να γνέφει και τον αντικατέστησα μέχρι το τέλος της πράξης.

Όταν έκλεισε η αυλαία, του ανοίξαμε και βγήκε. Τα γέλια ακόμα τα θυμόμαστε...

Αυτά είναι ελάχιστα από το «πανηγύρι» των παρασκηνίων. Θα χρειάζοταν δυο εφημερίδες για να τα αναφέρουμε όλα.

Σήμερα, αποφασίστηκε να ξαναδημιουργηθεί η θεατρική ομάδα. Σίγουρα η θέληση υπάρχει. Οι συνθήκες της εποχής των θεατρικών, σε σύγκριση με τις σημερινές, είναι η μέρα με τη νύχτα.

Θα ξαναβρεθεί το κέφι; Θα ξαναβρεθούν άνθρωποι που θα αφήνουν τη δουλειά τους για να δουλέψουν στην παράσταση; Θα βρεθούν οι νέοι;

Σίγουρα είναι δύσκολο σήμερα. Όχι όμως ακατόρθωτο. Οι Μεσοποτίτες έχουμε αποδείξει ότι μπορούμε. Και πιστεύω πως θα μπορέσουμε και πως θα ξανακουστούν χειροκροτήματα.

Και πως θα γελάσουν χαρούμενες οι ψυχούλες του μπαρμπα Πάνου και του Στρατή και του Αποστόλη και της Χρύσας και του Βασίλη!!!

«Μπράβου παιδιά, πολύ καλά. Πάμι π'γκ(ι) αρχή»

Στον Χελμό και στις παρυφές του.

Στα σκαλιά της Παναγίας της Τρυπητής

Κυριακή 21 Οκτώβρη. Η πρώτη βόλτα του τμήματος γυναικών για την περίοδο φθινόπωρο - χειμώνας - άνοιξη 2018-19. Η φθινοπωρινή εκδρομή, θεσμός στην δεκαπεντάχρονη και πλέον πορεία του τμήματος, μας ενθουσίασε.

Χαρήκαμε τον Κορινθιακό από τα ψηλά αλώνια του Αιγίου. Ανεβήκαμε τα σκαλιά της Παναγίας της Τρυπητής. Αποηλαύσαμε την ακτογραμμή της πόλης του Αιγίου. Φωτογραφίσαμε τα φοινικόπερα στην Αλυκή και... Αναχωρήσαμε για να απογειωθούμε στο χωριό Πλατανιώτισσα και στην Παναγιά του, διασχίζοντας πανέμορφα φαράγγια. Γευτήκαμε παραδοσιακό φαγητό πλάι στον ποταμό Κερυνίτη, με μία ταβερνιάρισσα την Μαρία, θη-

σαυρό, που έσυρε πρώτη τον χορό και ξεσήκωσε την παρέα.

Περισσότερα από την φίλη μας, Αναστασία Ηλιάκη, στο σημείωμα που ακολουθεί. Εμείς κλείνοντας θα πρέπει να αναφέρουμε την καταλυτική για την επιτυχία της εκδρομής, παρουσία του ζεύγους Πάντου. Της Λαμπρινής (Βογιατζή) και του Μάκη, ο οποίος με τις προτάσεις του συνέβαλε ώστε να μας μείνει αξέχαστη η εκδρομή.

As προχωρήσουμε τώρα σ' αυτά που ακολουθούν:

Κυριακή 18 Νοεμβρίου: Βόλτα στην Κυδαθηναίων στην Πλάκα, συνάντηση 10 πμ σταθμός μετρό Συντάγματος (στην είσοδο της αίθουσας εκθέσεων).

Σάββατο 1 Δεκεμβρίου 6μ.μ.: Θέατρο Χορν, Αμερικής 10, Άντον Τσέχωφ, «Ο Βυσσινόκηπος». Η ιστορία ενός κόσμου που χάνεται ανεπιστρεπτή. Ένας αποχαιρετισμός σε μια εποχή που τελειώνει και δίνει τη θέση της σε μία καινούργια, χωρίς να υπολογίζει τους ανθρώπους που βιώνουν την απώλεια. Το κύκνειο έργο του Άντον Τσέχωφ, που ανέβηκε για πρώτη φορά στις 17 Ιανουαρίου 1904 από τον Στανιλάφσκι στο Θέατρο Τέχνης της Μόσχας. «Δεν είναι δράμα αλλά κωμωδία και μάλιστα σε ορισμένα μέρη φάρσα», είπε ο συγγραφέας που άφησε την τελευταία του πνοή τα ξημερώματα της 2ας Ιουλίου 1904, μόλις 44 χρονών. Πάνω από τον τάφο του γέρνουν τα κληριά μιας κερασιάς (ο πραγματικός τίτλος του «Βυσσινόκηπου» είναι «Ο κήπος με τις κερασιές»).

Αναφέραμε ήδη αυτά που ακολουθούν άμεσα. Το τμήμα έχει ήδη φτιάξει έναν ετήσιο προγραμματισμό με άξονα μια εξόρμηση τον μήνα. Έτσι, ακολουθούν κι άλλες θεατρικές παραστάσεις, κυριακάτικες εξορμήσεις και μια

τρίημερη εκδρομή στις αρχές της άνοιξης. Η συμμετοχή σας στο «τασί» της πρώτης Πέμπτης κάθε μήνα εξασφαλίζει την έγκαιρη ενημέρωσή σας. Σας περιμένουμε στις 6μ.μ.

Σας χαιρετούμε με τα λόγια του Τσέχωφ που πέρα από λογοτέχνης ήταν και γιατρός εν ενεργεία: «**Αν θες να καταλάβεις τη ζωή, πάψε να πιστεύεις αυτά που λένε και αυτά που γράφουν. Μόνο βλέπε, παρατήρα εσύ ο ίδιος και συλλογίσου.**».

Για το τμήμα γυναικών
Χριστίνα Γιαννουκάκου - Κουρλή

Ακολουθεί το κείμενο της φίλης μας Αναστασίας Ηλιάκη.

Είμαι η Αναστασία, φίλη του συλλόγου Μεσοτοπιτών "ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ" και πήρα μέρος στην εκδρομή του τμήματος γυναικών του συλλόγου, στο Αίγιο. Θα ήθελα να συγχαρώ τις υπεύθυνες για την επιλογή και να πω ότι ήταν ένας απίστευτα όμορφος προορισμός!!

Όλοι σχεδόν έχουμε επισκεφθεί μόνο το πρώτο από τα τρία επίπεδα της πόλης. Το πιο γραφικό κομμάτι όμως, είναι το ψηλότερο, απ' όπου έχεις πανοραμική θέα σε όλη τον Κορινθιακό, κυρίως από την πλατεία πάνω στα ψηλά Αλώνια. Την θαυμάσαμε πίνοντας καφεδάκι και απολαμβάνοντας την όμορφη λιακάδα!

Ο επόμενος προορισμός μας ήταν η Παναγία η Τρυπητή, ένα από τα όμορφότερα προσκυνήματα της Ελλάδας, κτισμένο σε απόκρημνο βράχο πάνω από το λιμάνι.

Στη συνέχεια η επίσκεψη στον υδροβιότοπο της Αλυκής ήταν εκπληξη. Η λιμνοθάλασσα ήταν γεμάτη πανέμορφα φλαμίνγκο! Εντυπωσιακό, όμορφο θέαμα! Όλοι οι προγραμματισμένοι προορισμοί ήταν τέλειοι! Οι διαδρομές ήταν καταπληκτικές. Τα χρώματα της φύσης, οι χαράδρες, οι αναπάντεχες εναλλαγές των τοπίων μας ενθουσίασαν όλες.

Η Πλατανιώτισσα με το μοναδικό εκκλησάκι στην κουφάλα τριών πλατάνων, το τοπίο με τα δέντρα, το ποτάμι, τα γεφυράκια του... Καταπληκτικά! Η επιλογή της ταβέρνας για φαγητό εξαιρετική. Το πόσο ωραία περάσαμε αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η εκδρομή έκλεισε με χορούς και άνοιγμα σαμπάνιας!

Όπως πάντα οι Μεσοτοπίτισσες ήταν ευχάριστες, χαμογελαστές και ακούραστες. Ήμασταν τυχερές που είχαμε αρχηγό και ξεναγό την Χριστίνα μας, την πάντα κεφάλι, ακούραστη, δοτική και ενημερωμένη για όλα. Το αναμνηστικό με το οποίο συνηθίζουν να μας αποχαιρετούν, χρήσιμο και πολύ όμορφο!

Και στα επόμενα με υγεία !!

Αναστασία Ηλιάκη

Ο καρκίνος του μαστού στις γυναίκες σήμερα

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΡ. ΚΕΛΕΣΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ MD, PhD, SSAT
Χειρουργός - Ογκολόγος

Ο καρκίνος του μαστού αποτελεί ένα σοβαρό πρόβλημα που αφορά όχι μόνο τις γυναίκες και σε ελάχιστο ποσοστό τους άνδρες, αλλά αφορά και την κοινωνική πολιτική μιας χώρας.

Τα τελευταία 15-20 χρόνια η επίπτωση της νόσου στη χώρα μας αυξάνει, με συνέπεια σήμερα ένα 7-9% των γυναικών να εμφανίσει την νόσο στο διάβα της ζωής των. Στα αρχικά στάδια η νόσος δεν δίδει συμπτώματα και εάν δεν διαγνωσθεί έγκαιρα, μεθίσταται στους λεμφαδένες της συστοίχου μασχάλης αλλά και σε απομακρυσμένα όργανα. Η τακτική και προσεκτική αυτοεξέταση των μαστών, το υπερηχογράφημα αλλά και ο μαστογραφικός έλεγχος, ανά 1-2 χρόνια μετά τα 50 χρόνια, αποτελούν τις σημαντικότερες εξετάσεις πρόληψης της νόσου. Είναι αλήθεια ότι, όλες οι γυναίκες δεν έχουν τον ίδιο κίνδυνο να εμφανίσουν την νόσο. Το οικογενειακό ιστορικό, οι σκληρίες στους μαστούς κατά τον μαστογραφικό έλεγχο και η μακροχρόνια λήψη οιστρογόνων μετά την εμμηνόπαυση συνιστούν παράγοντες αυξημένου κινδύνου. Αντιθέτως, ο θηλασμός και η τεκνοποίηση πριν τα 30, παρέχουν σημαντική προστασία. Κάθε γυναίκα που αντιμετωπίστηκε για καρκίνο του μαστού, θα πρέπει να γνωρίζει τους κινδύνους που διατρέχει για την

εμφάνιση υποτροπής ή ενός νέου όγκου στον άλλο μαστό και να παρακολουθεί συγκεκριμένο πρόγραμμα, το οποίο διαρκεί για πολλά χρόνια.

Η έγκαιρη διάγνωση όχι μόνο βελτιώνει την τελική επιβίωση, αλλά, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, ο καρκίνος αντιμετωπίζεται με συντηρητικές επεμβάσεις διατήρησης του στήθους, με ακόλουθη χορήγηση προφυλακτικής ακτινοθεραπείας. Άρα και για λόγους καθαρά αισθητικούς, η πρώιμη διάγνωση γίνεται επιτακτική. Η ανταλλαγή απόψεων μεταξύ των γυναικών που έχουν αντιμετωπιστεί για καρκίνο μαστού και η διάδοση πληροφοριών, όπως αυτές που καταγράφουμε, είναι σίγουρο, ότι θα ευαισθητοποιήσει πολλές γυναίκες ώστε να γίνουμε μάρτυρες βελτίωσης της επιβίωσης, όπως συνέβη με τον καρκίνο του τραχήλου της μήτρας λόγω ευρείας εφαρμογής και διάδοσης του PAP test.

(Ο ιατρός είναι στην διάθεση των μελών του συλλόγου αλλά και των μελών των οικογενειών των σε ό,τι χρειαστούν)

Όλα χαλάλι για την πατρίδα...

Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

7. Επιστροφή

Όλη τη νύχτα ακούγαμε το θόρυβο από μηχανοκίνητα. Όταν ξημέρωσε όσοι στρατιώτες ήταν από κοντά φεύγανε και εμείς μείναμε πολύ λίγοι, πήρα μερικούς και κατεβήκαμε κάτω στον κάμπο, εκεί ήτο στρατόπεδο. Όταν πλησιάσαμε ήρθε ένας αξιωματικός Γερμανός, μας οδήγησε μέσα στο στρατόπεδο, όπου και παραδώσαμε τα όπλα.

Μείναμε εκεί λίγες μέρες, χωρίς όμως να μας έχουν υπό περιορισμόν. Όπου αρχίσαμε να πεινάμε, εκεί υπήρχαν αποθήκες, τότε τους παρακάλεσαν οι τοπικές αρχές και μας μοίρασαν κάτι κονσέρβες. Ήμασταν σχεδόν ελεύθεροι, ούτε και μας πείραξε κανένας. Επειδή δεν μας έδωσαν καμιά σημασία, κάναμε σχέδιο με την παρέα μου και φύγαμε. Αρχίσαμε τις πορείες, όλο αμαξιτοί και όπου βράδιαζε κοιμόμασταν, εξημέρωνε ξεκινούσαμε, όλο σε κάμπους. Όταν φθάσαμε σε κάποιο χωριό, σταματήσαμε να ξεκουραστούμε και μας συμβούλεψαν: Μην φοράτε το χακί γιατί θα σας πάρουν οι Γερμανοί και θα σας στείλουν σε τάγματα εργασίας. Τότε αναγκαστήκαμε να τους τα δώσουμε και μας έδωσαν κάτι παλιόρουχα και φορέσαμε και κρατήσαμε μόνο το σακίδιο και το παγούρι και συνεχίσαμε την πορεία. Όταν βαδίσαμε αρκετά χιλιόμετρα, πλησιάσαμε κοντά σε ένα φορτηγό, όπου το περιεργάζονταν κάτι παιδιά, ήτο λίγο μπαταρισμένο στο χαντάκι, μας φώναξαν και μας είπαν, παιδιά, ελάτε να μας βοηθήσετε να το ανεβάσουμε και θα μπορούμε μέσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη, όπως και έγινε. Αφού το ανεβάσαμε, μπήκαμε μέσα και ξεκινήσαμε και από την ώρα που ξεκινήσαμε, μέχρι τη Θεσσαλονίκη, μια φάλαγγα από Γερμανούς τεράστια, κράτησε μέχρι τέρμα, γύριζαν και μας έβλεπαν και γελούσανε.

Τελικά φθάσαμε στα προάστια της Θεσσαλονίκης, μέσα δεν μπήκαμε, σταματήσαμε σε ένα σπίτι βομβαρδισμένο και μπήκαμε μέσα, ήτο ακατοίκητο, όπου εκεί το στρώσαμε για καλά. Εντωμεταξύ κάποιοι από την παρέα μου είχε έναν συγγενή στην Τριανδρία και μετακομίσαμε εκεί, όπου μείναμε αρκετές μέρες και κυκλοφορούσαμε μέσα στην πόλη. Μάθαμε ότι μοιράζουν γαλιέτες σε ένα ίδρυμα με τη διαφορά ότι έπρεπε να σηκωνόμαστε νύχτα για να πάρουμε ουρά, όπως και έγινε, μας έδιναν από 2 γαλιέτες το άτομο. Όταν βγαίναμε από την έξοδο είχε πολλούς πολίτες και κρατούσαν φρέσκο ψωμί και το ανταλλάσσαν με τις γαλιέτες. Ρωτήσαμε από περιέργεια, χωρίς να ξέρουμε τι μας περιμένει, και μας είπαν ότι τις αποθηκεύουμε, διότι θα έρθει η ώρα που θα πεινάσουμε.

Μετά από λίγες μέρες, μας έλεγαν στο ίδρυμα να φύγουμε για την Αθήνα, που είναι εκεί η Κυβέρνηση, θα σας προστατεύσει καλύτερα και αρχίσαμε κάθε μέρα να κυκλοφορούμε μέσα στην πόλη. Ξαφνικά, αντάμωσα δύο χωριανούς, τον Βαλεή Γιάννη (Γαλλικό) και το Θεόδωρο Τζινέλη και μου είπαν ότι βρίσκονται πολλοί Μεσοτοπιίτες, όπου κατέβαιναν από το αλβανικό μέτωπο και έκανα προσπάθεια και τους βρήκα. Μεταξύ όλων ήταν ο Ρεπάνης Φώτης και ο Χριστοδούλου Γεώργιος του Δημητρίου και κάναμε διάφορα σχέδια για να φύγουμε. Όπου ένα πρωί πήραμε την απόφαση και ξεκινήσαμε με τα πόδια και όπου νύχτωνε ζαρώνναμε. Το πρωί φθάσαμε στην Κατερίνη, εκεί βρήκαμε καλό κόσμο και μας έδιναν ψωμί, όπου από εκεί άρχισε το ζητιανήκι.

Μετά από μέρες πλησιάσαμε τη Λαμία και νομίζω μετά, ένα τρένο με κάρβουνο, μπήκαμε μέσα και φθάσαμε στην Αθήνα, νύχτα. Κατεβήκαμε έπειτα στην Ομόνοια και από εκεί χωρίσαμε λόγω που ο Ρεπάνης είχε συγγενείς, επίσης και ο Χριστοδούλου, εγώ έμεινα μόνος και σκέφτηκα να κατεβώ στο Μεταξουργείο, ίσως βρω κανένα χωριανό για να μη μείνω μέσα στο δρόμο, ήξερα ότι εκεί έμειναν πολλοί χωριανοί και πήρα το δρόμο. Όταν έφθασα, μπήκα στο καφενείο που σύχναζαν, κοίταξα δεξιά και αριστερά, βλέπω έναν

χωριανό, τον Τριγώνη Στυλιανό (Στυλιανέη). Μόλις με είδε με γνώρισε, σηκώθηκε και με πήρε κοντά στο τραπέζι και αφού με κέρασε, με πήρε σε μια ταβέρνα και μου έκανε το τραπέζι. Αφού φάγαμε, με πήρε στο δωμάτιο και μου είπε θα μείνεις εδώ όσες μέρες θέλεις, γιατί εγώ μένω κάπου αλλού, όπως και έγινε. Εκεί, νοικοκύρηδες έμεναν ο Καλόγηρος Ιωσήφ και κάποιος Μυλωνάς Γιαννάκι. Τότε όσοι από εμάς είχαν χρήματα ναυλώνανε καϊκία και φεύγανε για τη Μυτιλήνη, όπου είχε καταληφθεί. Εγώ έμεινα δίχως φράγκο. Κατεβαίνω μια μέρα στον Πειραιά, όπου έδιναν ένα ίδρυμα από 500 δραχμές το άτομο και εκεί στην προκουαία, ανταμώνουμε και με τον αδελφό μου Δημήτριο Σαραντίδη, αλλά δε μας έδωσαν τίποτα. Εγώ γύρισα πίσω στο δωμάτιο που έμεινα και θυμήθηκα που είχα ένα εξάδελφο στο Ποθύγωνο, Βασίλειο Σαραντίδη. Ανεβαίνω στο μέρος που έμενε, όπου το γνώριζα και πριν τον πόλεμο, διατηρούσε ένα ψηλικάτζίδικο. Μπαίνω μέσα, τον χαιρετήσα και με τα πολλή με γνώρισε. Με μεγάλη χαρά με πήρε στο σπίτι, μου έκανε το τραπέζι και ξαναπήγαμε πάλι στο μαγαζί του. Εκεί που τα κουβεντιάζαμε περνά απ' έξω ο Λουκάς Καραμάνης και φώναζε ότι ήρθαν τα καϊκία του Μεσοτόπου για να πάρουν όλους τους στρατιώτες τους χωριανούς. Τα καϊκία ήταν του καπετάν Γιάννη Μούχαλου και του Βασίλη Μούχαλου. Εντωμεταξύ, πήγε ο εξάδελφός μου και μου έφερε ένα κουστούμι, πέταξα τα κουρέλια που φορούσα, το πρωί συγκεντρωθήκαμε εκεί κοντά και με φορτηγά κατεβήκαμε στη Ραφήνα.

Εκεί βρήκαμε τα καϊκία που μας περίμεναν με μόνη τη διαφορά να πάρουν μόνο Μεσοτοπιίτες, αν και δεν είχε άλλους χωριανούς. Πώς βρέθηκε ένας φίλος μου από την Βατούσα, Βασίλειος Κατσαμπής. Όταν με είδε τα έχασε από την χαρά του και με παρακάλεσε να μεσολαβήσω να τον πάρουμε και αυτόν. Ευτυχώς, ήτο και ο καπετάν Αρτέμις Γωγής (γαμπρός μου) μέσα στο καϊκι του Γιάνναρου καπετάνιου και τον παρακάλεσα ότι αυτός είναι φίλος μου και πάσει θυσία πρέπει να τον πάρουμε και έτσι επιβιβαστήκαμε. Όπου μέσα βρήκαμε πλήθος τρουβάδες με ψωμιά και τυριά, τα έδωσαν όλοι οι Μεσοτοπιίτες για μας. Εν συνεχεία, ξεκινήσαμε, ξεκινώντας απαντήσαμε τον καιρό νοτιά και δεν μπορούσαμε να πάμε στο Ταβάρι, αναγκαστικά βγήκαμε στην Αποθήκα, ξεκουραστήκαμε λίγο και έπειτα, πήραμε το δρόμο και φθάσαμε στο Μεσοτόπο. Εκεί μας περίμενε στο Βαλανιδούρι, όλος ο κόσμος, συγγενείς και μη συγγενείς και έτσι μπορώ να πω ότι τελείωσαν τα βάσανά μας.

Από εκεί και πέρα, το τι τραβήξαμε είναι γνωστό σε όλους μας, αλλά είχαμε μαζί μας τα νιάτα και δεν μας ένοιαζε για τίποτα. Ασχέτως που ήρθε ώρα και δεν είχαμε ψωμί να φάμε, το γέλιο ήτο πάντοτε στα χείλη μας.

Εδώ, πρέπει να πω ότι ύστερα από 44 χρόνια και λόγω της ηλικίας μου, 76 χρόνων, είναι επόμενο να ξεχαστούν πολλές λεπτομέρειες και τελειώνοντας, όλα χαλάλι για την πατρίδα.

Τέλος

Ένα γράμμα για τη Χρύσα και το Βάιο

Χρύσα και Βάιε, κάθισα να γράψω ένα γράμμα και θα αρχίσω με ένα στίχο που ζαιριάζει στην περίπτωση σου.

«Κλείστε τις πόρτες της ζωής που φεύγουνε να νιάτα
Και τα ποσάρια της ζωής τ' αφήνουνε γεμάτα».

Τι να πρωτοπώ... Στον Σύλλογο όλοι σε αγαπούσαν. Ήσουν σαν την κλώσα και τα παιδιά έρχονταν μέσα στην αγκαλιά σου. Τους έφτιαχνες διάφορες λιχουδιές και τα είχες όλα σαν να ήτανε δικά σου, κανένα δεν ξεχώριζες. Ο εγγονός μου με είδε κλαμένο και του εξήγησα το λόγο. Μου λέει «Ήταν η θεία που έφτιαχνε τα μικρά ντολμαδάκια και τα κεφτεδάκια;» «Ναι», του είπα. «Πολύ κρίμα, ρε παππού»...

Χρύσα, σε είχα στήριγμα δίπλα μου γιατί πάντα με προθυμία με βοηθούσες. «Για σου ρε μπάρμπα, κίπουτα να μη σε νοιάζει, εγώ είμαι εδώ». Και ξεκίνησες με την καθαριότητα της κουζίνας μου, την έκανες να αστράφει, αν κι αυτό είναι το λιγότερο.

Θυμάμαι μια Δευτέρα, κατέβηκα στο Σύλλογο και βρήκα ένα σημείωμα που έγραφε: «Μπάρμπα, σου έχω φέρι ταψάκια, τα δύο έχουν σουτζουκάκια και τα άλλα δύο παστουμαδόπιτα. Τα έφερα το μεσημέρι, γιατί εγώ θα αρήσω να έρθω». Το σημείωμα αυτό το φύλαξα, λες και είχα την προαισθήση ότι θα ήταν το τελευταίο.

Δεν προλάβαινε να σε ξενώσουν τα δάκρυα από το χαμό σου και ήρθε άλλος κεραυνός. Χάσαμε τον Βασίλη. Έστρεξε, Χρύσα, να σας βρει, γιατί σας αγαπούσε πολύ. Όταν έμαθε ότι έφυγες, ήταν απαρηγόρητος. Πού να ήξερε ο άμοιρος ότι θα ακολουθούσε τόσο γρήγορα και άδικα, όπως κι εσείς Χρύσα μου.

Εκεί που βρίσκεστε, έχουμε κι εμείς ένα παιδί. Να το βρείτε.

Κωστάκη, θα φωνάξετε κι εκείνο θα απαντήσει, ώρα θα είναι παλικάρι.

Να κάνετε ένα σύλλογο, υπάρχουν στελέχη. Είναι ο φίλος μου ο Στράτος, είναι ο Αποστόλης, είναι ο Αντώνης ο γιατρός, είναι και όσοι άλλοι. Δάσκαλο για χορευτικό έχετε το Βασίλη και σίγουρα Χρύσα μου εσύ όλα τα φροντίζεις.

Χρύσα μου, όλοι πικραθήκαμε, μα πιο πολύ οι άδυχοι γονείς σου.

Ξέρω την πίκρα, κούκλα μου και τους καταλαβαίνω. Για τα παιδιά σου, που μείνανε ορφανά, να ξέρεις τα ακάλιασαν η μάνα σου και ο πατέρας σου. Είναι κι ο αδερφός σου ο Μπάμπης με τη γυναίκα του, που στέκεται παλικάρι και τα φροντίζει σαν να είναι δικά του.

Χρύσα, έχω πολλά να σου γράψω και το κλάμα δε μ' αφήνει. Θα σε θυμάμαι πάντα με το ασκίρευτο χαμόγελο σου. Καλή ανάμωση!

Ο μπάρμπα σου, Χρήστος Κων/νου Πιπίνης

Ένα γράμμα για τον αγαπημένο ανιψιό μου, Βασίλη

Βασίλη, κάθισα να σου γράψω ένα γράμμα, όπως έγραφα στη Χρύσα και θα αρχίσω και το δικό σου με ένα στίχο.

«Κλείστε τις πόρτες της ζωής που φεύγουνε οι νέοι
κι εσείς που φύγατε άδικα να 'στε οι τελευταίοι»

Βασίλη, ήταν Δευτέρα και όπως πάντα κατεβήκαμε με τον πατέρα σου στο Σύλλογο, κάναμε τους καφέδες μας, όταν χτύπησε το καταραμένο ηλέφω. Ο πατέρας σου έφυγε σαν ζρελός, λέγοντας πως θα ζύριζε γρήγορα. Πέρασε ώρα πολλή κι εμείς ανησυχίσαμε, παίρναμε ηλέφω, ήταν απενεργοποιημένο. Τότε σκεφθήκαμε πως κάτι κακό συμβαίνει. Γύρισα στο σπίτι, όπου μετά από πολλά τηλεφωνήματα, μάθαμε το κακό μαντάτο. Τότε, ήταν λες κι έπεσε το ταβάνι και μας πλάκωσε. Καταρρεύσαμε κι εγώ και η θεία σου. Η μάνα σου απαρηγόρητη, το ίδιο ο πατέρας σου, ο αδερφός σου κι η νύφη σου, η Αναστασία. Μέσα σε λίγη ώρα, το σπίτι ζέμισε κόσμο, θρήνος επικρατούσε.

Βασίλη, ήσουν ένα παλικάρι πάντα γελαστό. Πολλοί σε έλεγαν «το γελαστό παιδί». Τον Σύλλογο τον είχες στην καρδιά σου και πάντα πρόθυμα έρχεσαι, όπου κι αν σου ζητούσαν. Το χωριό ήταν το αγαπημένο σου μέρος και βέβαια το Ταβάνι με το διτρελ', όπως το λέγαμε. Έμεινε φέτος ορφανό. Η Χρύσα μου έλεγε «Ετοιμάζω φέτος ένα ζλέντι του Βασίλη και του θείου που θα χαλάσει κόσμο». Έμεινε όμως όνειρο, αφού φύγατε κι οι δύο απρόσμενα.

Βασίλη, εκεί που πήγες έχεις ένα ξάδερφο, τον Κωστάκη. Τον είχες πάντα στο μυαλό σου και τώρα αναμώσατε, να κάνετε παρέα όλοι μαζί. Όπως έγραφα και στη Χρύσα, να κάνετε έναν Σύλλογο, θα βρείτε πολλά στελέχη. Εσύ να αναλάβεις το χορευτικό. Να μάθεις και τον γιο μου τον Κωστάκη να χορεύει, ώρα θα είναι παλικάρι σαν κι εσένα.

Βασίλη, στο τελευταίο ταξίδι σου, κόσμος πολύς μαζεύτηκε για να σε χαιρετήσει. Τα μάτια όλων δακρυσμένα, τα στόματα μια λέξη μόνο έλεγαν, ένα ατέλειωτο γιατί. Ο Βαγγέλης ο Σαραντίδης σου έπαιξε το αγαπημένο σου ζεϊμπέκικο, που το χόρευες μερακλήδικα κι ο κόσμος σε καμάρωνε και σε χειροκροτούσε.

Βασίλη, έχω πάρα πολλά για σένα να γράψω, αλλά δεν αντέχω, το χαρτί ζεμίζει δάκρυα και το στυλό δεν γράφει. Να δώσεις χαιρετίσματα στους αγαπημένους φίλους μου, τον Στράτο, τον Αποστόλη, τον Αντώνη το γιατρό και πες τους καλή ανάμωση, όταν έρθει η ώρα μας.

Με πολλή αγάπη, ο μπάρμπα σου, Χρήστος Κων/νου Πιπίνης.

Φίλε Μιχάλη, καλό ταξίδι

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΘΥΜΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΓΛΟΥ

Μέσα στον Αύγουστο, λίγο πριν τη γιορτή της Μεγαλόχαρης, στις 12 του μήνα, έφυγε για το ταξίδι της αιωνιότητας ο φίλος, ο Μιχάλης Βασιλείδης. Γεννήθηκε το 1948 στο χωριό μας, το Μεσοτόπο, κι ήταν το στερνοπαίδι του μπάρμπα Δημήτρη Βασιλείδη (Μπινακνέσ') και της θείας Χρύσας, που είχε καταγωγή από την κοντινή μας Άγρα. Ξενιτεύτηκε στην Αθήνα από μικρό παλικαράκι, όπως και τα περισσότερα Μεσοτοπιτέλια της εποχής εκείνης, κι ασχολήθηκε με την οικοδομή. Καταπιάστηκε με το επάγγελμα του πατωματζή και του σοβατζή με μεγάλη εργατικότητα. Παντρεύτηκε τη Δέσποινα Κωνσταντιδέλλη του μπάρμπα Άγγελου και της θείας Ρήνης, το γένος Βλωτιδέλλη. Απέκτησαν 4 υπέροχα παιδιά με ήθος και κι ευγένεια ξεχωριστή. Αγαπούσε πολύ τα παιδιά του και εκείνα ήταν δίπλα του μαζί με τη γυναίκα του σε όλες τις δύσκολες στιγμές που πέρασε με την αρρώστια του που δυστυχώς δεν μπόρεσε να νικήσει.

Εργάστηκε στην Κοινότητα του χωριού μας, στην υπηρεσία της καθαριότητας για 22 με 23 συναπτά έτη, με μεγάλη υπευθυνότητα και σύνεση. Όπως πληροφορήθηκα από τον τέως κοινοτάρχη του Μεσοτόπου και φίλο Γρηγ. Βουδούρη, ποτέ δεν πήρε άδεια σε όλα τα χρόνια που εργάστηκε κι όταν ήταν η εργάσιμη ημέρα του δεν ήξερε αργίες και σόολες! Από παιδί μεγαλωμένος στο Χρούσο, εκεί ήταν τα ηλιμέρια του που ασχολούνταν με τη γεωργία, τη χρονική περίοδο που ήταν στο χωριό, και με αρκετά προβατάκια. Απορίας άξιο είναι πως τα έφερνε βόλτα, αλλά είχε τη θέληση μαζί με την υπηρεσία του στην καθαριότητα και κατάφερνε κι όλα τα υπόλοιπα!

Η καλή του παρέα θα μας λείψει, δεν θα τον ξαναδούμε πια να περάσει από το δρόμο για τα Κάμνια που τραβούσε με το αγροτικό του για τα Κοντίσια, μαζί με τη γυναίκα του Δέσποινα για να μαζέψουν τις ελιές από το κτήμα της. Θερμά συλλυπητήρια στη γυναίκα του, στα καλά του παιδιά, σε όλους τους συγγενείς του, να είναι πάντα καλά και να τον θυμούνται! Έτσι το θέλησε η μοίρα, άηλος νωρίς, άηλος αργά, εκεί θα σμιζουμε όλοι όταν έρθει η ώρα του καθενός!

Εσύ, Μιχάλη, που έφυγες ήσουν της γης εργάτης να 'χεις καλή ξεκούραση μέσα στην αγκαλιά της!

Να 'ναι λαφρύ το κόμμα της για να πετά η ψυχή σου να βρουν γλυκιά παρηγοριά οι άνθρωποι οι δικοί σου!

Κι εμείς όσοι σε ζήσαμε από κοντά, Μιχάλη πάντα θα σε θυμόμαστε με εκτίμηση μεγάλη!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Ο Γρηγόρης Ζαγκούλης του Βασιλείου και η Δέσποινα Βαζλά παντρεύτηκαν στον Μεσσότοπο.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Ο Κώστας Γρ. Πιπίνης και η Αναστασία Γαλανάκη απέκτησαν κοριτσάκι στην Αθήνα.
- Η Δέσποινα Τσαλαβούτη και ο Χρήστος Παπαζαφειρόπουλος απέκτησαν αγοράκι στην Σουηδία.
- Η Αφροδίτη Πιπίνη του Ιωάννη και ο Αντρέας Κακαρώνης απέκτησαν αγοράκι στη Μυτιλήνη.
- Η Βίκυ Λύτρα, το γένος Μοσχοβέλη και ο Ανδρέας Παπαδόπουλος απέκτησαν αγοράκι στην Αθήνα.
- Η Βάσω Τρυγώνη του Ιγνατίου και ο Νίκος Κατσιώνης, απέκτησαν κοριτσάκι στην Αθήνα.

ΒΑΦΤΙΣΕΙΣ

- Ο Ανδρέας Ρεπάνης και η Qing Shu βάφτισαν το κοριτσάκι τους στην Αθήνα και το ονόμασαν Αφροδίτη.
- Η Αγγελική Ιωσηφέλλη και ο Παναγιώτης Καναβάκης βάφτισαν το κοριτσάκι τους στο Ταβάρι και το ονόμασαν Σίλια.
- Η Χριστίνα Δουδουνή και ο Νίκος Γιατρού βάφτισαν το κοριτσάκι τους στο Ταβάρι και το ονόμασαν Δήμητρα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Ο Βογιατζής Χαράλαμπος του Βασιλείου πέθανε στην Αθήνα.
- Ο Κωνσταντιδέλης Γιώργος του Νικολάου πέθανε στο Μεσσότοπο.
- Ο Βραχνός Δημήτριος του Χρήστου πέθανε στο Μεσσότοπο.
- Η Ευπραξία Παπαβασιλείου του Δημητρίου πέθανε στο Μεσσότοπο.
- Πέθανε στην Αθήνα, ο Θεοφίλος Καρουζάκης (το γένος Βασιλικής Ρέμμα).

Ευχόμαστε συγχαρητήρια στις οικογένειες για τα ευτυχή γεγονότα και συλλυπητήρια στους οικείους των εκλιπόντων.

ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Το «Καφενείο» του Σύλλογου ευχαριστεί τους:

- Δημήτριο Νοικοκύρη (Σαμαρά) για τα 5 κιλά κρασί παραγωγής του και μια συκωταριά, μαγειρεμένη από τη γυναίκα του
- Σπύρο Βακλατζή για τα 3 μπουκάλια ελιές, παραγωγής του
- Γεώργιο Δουδουνή (Ψύλλο) για μία πεντάρα ούζο παραγωγής του
- Κασσάνδρα Καξηρή για ένα ταψί τυρόπιτα, στη μνήμη του πατέρα της
- Φίλιππα Ρέμμα για ένα χαρανί ρεβίθια

Αν εκ παραδρομής ξεχάσαμε να αναφέρουμε κάποια προσφορά στο καφενείο, ζητούμε συγγνώμη.

Έχεις μήνυμα_

Απόψε λέω να μη βγούμε, να δούμε μια ταινία στο σπίτι οι δυο μας,
Φτιάξε εκείνο το κοκτέιλ που ξέρεις, αυτό με άρωμα ελπίδας
και γεύση από την ανάσα σου,
Α, βάλε μέσα και λίγο «σ' αγαπώ» .
Κι αν πτώ και ζαλιστώ, μη φύγεις, όταν ξυπνήσω να είσαι εδώ,
Ντυμένη με το χαμόγελό σου...

Σκορπιός

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Το Δημοτικό σχολείο και Νηπιαγωγείο Μεσοτόπου ευχαριστούν τον Αγροκτηνοτροφικό Συνεταιρισμό του χωριού για την ευγενική προσφορά, σε μαθητές και δασκάλους, πακέτα γραφικής ύλης.

Επίσης ευχαριστούμε την κυρία Μαρία Σαχτούρη για την προσφορά κεράσματος στους μαθητές, στη μνήμη του παιδιού της.

Ο Σύλλογος «Η Αναγέννηση» ευχαριστεί θερμά τη Βασιλική Λουκά Βουδούρη για την αφιλοκερδή εργασία που προσέφερε εθελοντικά στο σχεδιασμό του νέου Ημερολογίου 2019 του Σύλλογου με εξαιρετικό πάντα αποτέλεσμα.

Η οικογένεια της Δέσποινας Μιχαήλ Βαληνή ευχαριστεί θερμά το Σύλλογο και τους αιμοδότες για τις φιλίες αίματος που προσέφεραν, καθώς και συγγενείς και φίλους για την αμέριστη συμπαράστασή τους στις δύσκολες στιγμές της και στο πένθος της.

- Από το φύλλο αυτό και στο εξής, τη σελίδα 11 επιμελείται η Ελευθερία Κωσταντή. Όσοι επιθυμείτε, μπορείτε να στείλετε ευχαριστήρια, κοινωνικά κλπ. στο email: ekostadi@gmail.com και στο τηλέφωνο **6972 086 696**

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΥΠΕΡ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- Αγγελική και Ιωάννα Ποδάρα στη μνήμη της Ευπραξίας Παπαβασιλείου 50€
- Αικατερίνη Βακλατζή στη μνήμη της Ευπραξίας Παπαβασιλείου 30€
- Οικογένεια Γρηγορίου Παπουτσή του Βασιλείου στη μνήμη Βασίλη Πιπίνη 50€
- Παπουτσή Θεοδώρα στη μνήμη Βασίλη Πιπίνη 20€
- Ιωσηφέλλης Δημήτρης στη μνήμη των γονέων του Νικολάου και Μαгдаληνής 100€
- Ο Χονδρέλλης Ευάγγελος του Γαβριήλ στη μνήμη του Βασίλη Πιπίνη 40 €
- Ο Μανώλης Σαραντίδης, 5 κιλά κρασί.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

- Σαραντίδου Αλεξάνδρα του Πλάτωνα 50€
- Κόνσουλας Στράτος 50€
- Αργυροπούλου Τασούλα 100€

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡ. 249:

- Βουγιούκας Ιγνατίου του Χαραλάμπου 50€

ΣΗΜΕΙΩΣΗ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

- Στην λίστα των παιδιών μας που πέτυχαν την εισαγωγή τους στο Πανεπιστήμιο, συμπληρώνουμε και τον Βασίλη Καλόγηρο του Ιωσήφ, που πέρασε στο Τμήμα Μηχανικών Αυτοματισμού (ΤΕΙ Χαλκίδας) και του ευχόμαστε καλή φροντίση και σταδιοδρομία!"

Στους δύσκολους καιρούς που περνάμε η συνδρομή όλων είναι απαραίτητη για να μπορεί ο Σύλλογος να συνεχίζει σταθερά την πορεία του.

Ευχαριστούμε πολύ τα μέλη μας που στηρίζουν τη συλλογική δράση και πληρώνουν τη συνδρομή τους (μέλους 20, εφημερίδας 15, εξωτερικό 50 €). Σας υπενθυμίζουμε ότι μπορείτε να τακτοποιήσετε τη συνδρομή σας ερχόμενοι στο Σύλλογο κάθε Δευτέρα 18.00- 21.00 μ.μ. (210 9707417). Επίσης μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στην Τράπεζα Πειραιώς GR16 0172 0660 0050 6604 5290 408 (Σύλλογος Μεσοτοπιτών). Παρακαλείσθε να ενημερώσετε τον ταμιά για την κατάθεσή σας.

**ΓΕΝΙΚΕΣ
ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΦΟΙ ΖΟΥΜΠΟΥΛΗ**

Τηλ. Αθηνών: 210 9314179
Τηλ. Μεσοτόπου: 22530 96288 - 96451
Κιν. 6932 526084 - 6972 094737

Αφιέρωμα στη γενιά που φεύγει....

«Φεύγουν σιγά-σιγά οι τελευταίοι μιας γενιάς, που έζησε κορυφαίες και τραγικές στιγμές της ιστορίας μας: τον πόλεμο του '40, την Κατοχή, τον εμφύλιο, την πολιτική κρίση της δεκαετίας του '60 και την δικτατορία... Φεύγουν κι αφήνουν ένα κενό πίσω τους. Τις στιγμές αυτές τις έζησαν στο πετσί τους και γι' αυτό ήταν σοφότεροι από όλους εμάς που μεγαλώσαμε στην εποχή της αφθονίας και των ανεξέλεγκτων προσδοκιών.»

Με αυτά τα λόγια αρχίζει το άρθρο του στην κυριακάτικη Καθημερινή (30-9-2018) με τίτλο «Οι μνήμες της ιστορίας» ο γνωστός δημοσιογράφος Αλέξης Παπαχελάς. Και συνεχίζει: «Ένα άλλο κομμάτι αυτής της γενιάς ξανάχτισε την Ελλάδα, κυριολεκτικά. Την πήρε από τα συντρίμια της και την έκανε μια μοντέρνα δυτική χώρα, που βρισκόταν έτη φωτός μπροστά από τους γείτονές της. Με λάθη, με αμαρτίες. Αλλά την πήγε μπροστά. Η γενιά αυτή είχε δημοσίους υπαλλήλους που ήξεραν τι θα πει καθήκον πέρα από κόμματα, καθηγητές που ήξεραν γράμματα και ενέπνεαν, καλλιτέχνες που άφησαν έργο που αντέχει άπιστευτα στον χρόνο. Λυπάμαι που καθώς φεύγουν ένας-ένας σημαντικοί, ο καθένας με τον τρόπο του, άνθρωποι δεν αφήνουν κάπου τις μικρές και μεγάλες ιστορίες που έχουν ζήσει. Παίρνουν τόσα πολλά μαζί τους. Αν έχω κάτι να σας προτρέψω να κάνετε σήμερα, αύριο, είναι να πάρετε ένα μαγνητόφωνο ή μια κάμερα και να καταγράψετε κάποια από αυτά που έζησαν. Αναζητήστε επιστολές, ημερολόγια, φωτογραφίες, κομμάτια της Ιστορίας μας που μπορεί να βρίσκονται καταχωνιασμένα, έτοιμα για πέταμα! Είναι πολύ σημαντικό για εμάς, για τα παιδιά μας, για μια χώρα που στερείται θεσμικής μνήμης, καθώς παθιάζεται και ξεχνάει εύκολα. Με αποτέλεσμα να περνά σε τακτά χρονικά διαστήματα περιπέτειες και τραγωδίες, να μοιάζει με καράβι χωρίς έρμα και πυξίδα στην πρώτη καταιγίδα».

Θεώρησα το άρθρο και την παραίτηση του δημοσιογράφου ενδιαφέρουσα! Και κατά τύχη στο ίδιο φύλλο της εφημερίδας υπάρχει ένα αφιέρωμα στο βιβλίο του Σταύρου Ζουμπούλη «Στ' αμπέλια» εκδόσεις Πόλις 2018 για το οποίο ο δημοσιογράφος Δημήτρης Π. Σωτηρόπουλος γράφει: «Ένα βιβλίο αυτοβιογραφικό, όπου ο συγγραφέας 5 χρονών τότε, παρότι έχει μεταναστεύσει οικογενειακώς στην Αθήνα παρουσιάζει στιγμές από τα εννιά καλοκαίρια που περνούσε στο χωριό καταγωγής του την Συκιά Λακωνίας μέχρι το 1967. Φιλοξενείται στα κτήματα των θείων του, σε ένα τσαρδάκι αυτοσχέδιο, συμμετέχοντας, σαν σε παιχνίδι, σε όλη τη ζωή των χωρικών. Επρόκειτο για μια σκληρή ζωή της βιοτής και του συνεχούς κάματος από τις αγροτικές εργασίες μέχρι την ικανοποίηση των πιο απλών και μαζί ζωτικών καθημερινών αναγκών. Μικρά χωράφια που προορίζονταν κυρίως για αυτοκατανάλωση, με βάση προαιώνιες τεχνικές, δεν ήταν ικανά να εξασφαλίσουν τίποτε περισσότερο από τα στοιχειώδη για τις συνήθως πολυμελείς αυτές οικογένειες. Όλα δε απαιτούσαν μεγάλο σωματικό κόπο και πολύ χρόνο, ενώ οι άνθρωποι ήταν διαρκώς έκθετοι στις αναποδιές της φύσης, τις αρρώστιες και τους απροσδόκτους θανάτους (ιδίως των μικρών παιδιών). Είναι φυσικά ένας κόσμος στον οποίο δύσκολα σήμερα κάποιος –κάτω των 50 ετών– μπορεί να έχει αναφορές. Παρ' όλα αυτά από τον κόσμο αυτό, που εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί το ψιόδειο άροτρο και τον ομηρικό αργαλειό, δεν μας χωρίζει παρά μισός αιώνας...»

Την ίδια στιγμή ο κόσμος αυτός φθίνει και καταρρέει με το μεγάλο κύμα της αγροτικής εξόδου και της μετανάστευσης στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Ο συγγραφέας συνδέεται βαθιά με αυτούς τους ανθρώπους του μόχθου, γνωρίζει τη σκληρή ζωή τους και δεν την ωραιοποιεί. Έχει και η μικρή κοινότητα τις δικές της παθογένειες».

Συνεπώς τι μας ενδιαφέρουν εμάς όλα αυτά; διερωτάται ο δημοσιογράφος. Για να απαντήσει ο ίδιος...

«Κι όμως υπάρχει κάτι που έχει μεγάλη αξία για τον αναγνώστη. Είναι όταν συνειδητοποιεί πόσο εντυπωσιακή είναι η διαδρομή που έχει διανύσει προς τη συλλογική ευδαιμονία, αυτές τις δεκαετίες, μια πρώην φτωχή χώρα όπως η Ελλάδα. Επρόκειτο ουσιαστικά για το πέρασμα από έναν μεσαιωνικό κόσμο στον κόσμο της μετα-νεωτερικότητας που σήμαινε πρώτα και κύρια το άλμα από την κοινότητα της ανάγκης στην κοινωνία της επιθυμίας. Και δεν αφορά καθόλου κάτι μακρινό αλλά όσα διαμόρφωσαν τους πατεράδες μας, που είναι ακόμη εδώ, έστω και αν ο κόσμος τους είναι νεκρός. Αν κάτι αμφισβητείται λοιπόν με το μικρό αυτό βιβλίο είναι ο ναρκισσισμός του σύγχρονου ανθρώπου, που 'χει συχνά την ψευδαίσθηση ότι η ιστορία της ανθρωπότητας ξεκινά με την γέννησή του. Από την άλλη, για την ελληνική κοινωνία, μια κοινωνία παρελθοντολάγνα και με μυθοποιητικές τάσεις, το πιο χρήσιμο θα ήταν να δούμε τι μπορούμε να αξιοποιήσουμε απ' αυτά για το μέλλον. Όχι για την ανακάλυψη του παρελθόντος».

Αυτά λοιπόν τα δύο «τεκμήρια» μας θυμίζουν πώς ήταν η ζωή στις αγροτικές κοινότητες της Ελλάδας ως και την δεκαετία του '70, που... την «ουρά» της βιώσαμε κι εμείς -αγροτόπαιδα της τότε εποχής. Τι μπορούμε λοιπόν να αξιοποιήσουμε τοπικά από την εμπειρία του παρελθόντος, ώστε με τον ρεαλισμό και τις δυνατότητες του παρόντος να οραματιστούμε το μέλλον;

As ξεκινήσουμε με την καταγραφή του παρελθόντος! Εμείς οι Μεσοτοπιίτες ευτυχώς να έχουμε «προϊκα» εδώ και δεκαετίες, το δίτομο Ιστορικό -Λαογραφικό βιβλίο «Ο κόσμος ο μικρός...» του μακαρίτη Πάνου Κοντέλη, που εξέδωσε ο Σύλλογός μας, «Η Αναγέννηση». Θεμέλια του ήταν το αρχείο του καθηγητή Νίκου Αρτ. Κελέση και οι

μοναδικές ηχογραφήσεις γερόντων του χωριού, που επιμελήθηκε ο τότε κοινοτάρχης και βάρδος του Μεσοτόπου Στέλιος Καλαϊτζής-Πέρκος. Όσα μας άφησε ο μπάρμπα-Πάνος θα τα ζήλευαν πολλή χωριά!

Από τότε προσπαθούμε, εμείς οι νεότεροι να συνεχίσουμε... Σ' αυτή την προσπάθεια να βοηθήσουμε όλοι! Ο καθένας μας να προσπαθήσει να διασώσει ό,τι μπορεί απ' τους προγόνους του! Ιστορίες, τραγούδια, παραμύθια, κάθε λογής μνήμες από το χτες! Γιατί οι παλαιότεροι πέρασαν «φουρτούνες» κι ο μόχθος τους είναι κληρονομιά σοφίας για τις επόμενες γενεές! Κι εδώ ιδιαίτερα πειστήρια είναι οι παλιές φωτογραφίες, που συνοδεύονται με τις απαραίτητες πληροφορίες, που τις ζωντανεύουν, είναι ιστορικά τεκμήρια!

Αύριο κιόλας να προσπαθήσουμε να γράψουμε το γενεαλογικό δέντρο της οικογένειάς μας. Για ό,τι δεν γνωρίζουμε να ρωτήσουμε γεροντότερους -όσο ακόμα υπάρχουν... As πάρουμε ένα μικρό μαγνητοφωνάκι στα παιδιά ή στα εγγόνια μας κι as αρχίσουμε να καταγράφουμε τα δικά μας παιδικά χρόνια. As τους δείξουμε τις παλιές φωτογραφίες μας κι as μιλήσουμε γι' αυτές. Το σχολείο δίνει ευκαιρίες στους σημερινούς μαθητές για να παρουσιάσουν τέτοιες εργασίες καταγραφής του χτες.

Προσωπικά αυτή την περίοδο επεξεργάζομαι υλικό καταγραφής για την συγγραφή ενός βιβλίου, αφιερωμένο στη Μαθηλιόντα, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η Μαθηλιόντα ήταν χωριό 70 οικογενειών το 1546 και είχε τότε 28 νερόμυλους! Όποιος έχει κάτι, να βοηθήσει. Μια «μαθηλιοντίσια» ιστορία, μια «μαθηλιοντίσια» φωτογραφία είναι εξαιρετική βοήθεια, ώστε να μαζέψουμε «μνήμες», να τις κάνουμε βιβλίο και να τις μοιραστούμε όλοι... Όχι για να «λιβανίζουμε» το χτες αλλά για να παίρνουμε δύναμη και σοφία, να χιζουμε το σήμερα και να εκμεταλλευτούμε ευκαιρίες για το αύριο!

As κλείσουμε με δύο παλιές φωτο, απ' το φετινό Ημερολόγιο του Συλλόγου μας. Ήταν καλοκαίρι του 2012. Καθόμασταν στη πεζούλα της θείας μου της Μυρσίνης στην «Ταβέρνα». Παρόντες ο θείος Νίκος Βασιλόγλου και η κυρα-Μυρσίνη Δημ. Βασιίλα. Η κουβέντα για τα παλιά έφερε στα χέρια μου αυτές τις δυο φωτογραφίες! Κι αμέσως ξύπνησαν οι μνήμες!

«Ντου παππί μ' ντου Γιάνν(ι) ντου λέγαν «Κισμέτ». Μι γκ(ι) φαμίλια τ' μέναν στη Σμύρν(ι). Σι μια «σμουρνιά». Φοτουγραφία ένη 'φτος, η γιαγιά μ' η Μυρσίν(ι) (Τρυγώνη) τση η μάνα μ', η Ευτυχία, μικρή στα γόνατά τ'. Άμα ρχόνταν ντου διουγμό απ' τη Σμύρν(ι) μι του καϊκ(ι), τ'ς έπασι φοουρτούνα! Ίληγι η παππίς μ': «Πηδιά, αν έχουμι κισμέτ -δηλαδή αν ήμισι τυχροί-θα πάμι στου χουριό!». Τση ντου(ι) βγάλαν Κισμέτ! Είχι φέρ' μαζί τ' τ' ένα ρουλόγ(ι), ξυπνητήρ'! Άμα του κούρνταζις ήληγι τραγούδ'! «Αραμπιάς περνά σκόνη γίνεται, σήκωσ' το φοουσανάκι σου να μη σκονίζεται... Πιράσαν τα χρόνια, χάλιασι, χάτσι του ρουλόγ(ι). Ποιος ξέρ' τι γίν(ι)ται...». (Μυρσίνη-Νικ. Βασιλόγλου)

«Άμα ήμ' μ'κρός τα καλουτσαίρια σνουπαίρναμι ντου Βούρκου μι γκη γιαγιά μ' γκ(ι) Βασιίλεια. Είχαμι πιρβουλέλ(ι), μαγεϊρίβγι η γιαγιά μ' τση για νιρό είχαμι ένα λάκκου τση γιμίζαμι του κμάρ'. Μια μέρα, ήρθι η γιουρτά τ' Άγ(ι) Παναγέμουνα. Καβάλα η γιαγιά μ' σγκη γαϊδάρα, ακ'λούθ'μ' γω... Θ'μούμι άμα φτάσαμι αφήσαμι γκ(ι) γαϊδάρα μας μέσα σ' ένα χουράφ'. Άμα φτάσαμι ντουαν Άγιου, η χαρά μ' ήταν να πάου να λουγιάζου τ'ς απλουσιές μι τα πηχνίδια! Μού 'δινι η γιαγιά μ' δυο-τρεις δραχμές τση ψιών(ι)ζα κανα πραματέλ(ι) Ως γκ(ι) χαρά μ'! Άμα φεύγαμι, «άι τση τ' χρόν'» λέγαμι! (Φίλιππος Ρέμματος)